

János evangéliuma

Az Ige testté lett

¹ Kezdetben volt az Ige, és az Ige az Istennél volt, és Isten volt az Ige. ² Ez kezdetben az Istennél volt.

³ Minden őáltala lett, és nélküle semmi sem lett, ami lett. ⁴ Őbenne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága. ⁵ És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt.

⁶ Volt egy Istentől küldött ember, akinek a neve János volt. ⁷ Ő tanúbizonyságot jött, hogy bizonyágot tegyen a világosságról, hogy mindenki higgyen őáltala. ⁸ Nem ő volt a világosság, azért jött, hogy bizonyágot tegyen a világosságról. ⁹ Az igazi világosság eljött már a világba, amely megvilágosít minden embert.

¹⁰ A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt. ¹¹ Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be. ¹² Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten fiaivá legyenek, mindazokat, akik az ő nevében hisznek. ¹³ Akik nem vérből, sem a testnek akaratóból, sem a férfiúnak indulatából, hanem Istentől születtek.

¹⁴ És az Ige testté lett, és lakozott miközöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.

¹⁵ János bizonysgot tett óróla, és kiáltott, ezt mondva: „Ez volt az, akiről mondtam: Aki utánam jön, előttem lett, mert előbb volt nálam.” ¹⁶ És az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért. ¹⁷ Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett. ¹⁸ Az Istent soha senki nem látta, az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.

Keresztelő János bizonyágtétele

¹⁹ És ez János bizonyágtétele. Amikor a zsidók papokat és lévítákat küldtek Jeruzsálemből, hogy megkérdezzék őt: „Kicsoda vagy te?” ²⁰ Megvallotta és nem tagadta, megvallotta, hogy: „Nem én vagyok a Krisztus.”

²¹ Megkérdezték őt: „Kicsoda tehát? Illés vagy te?”

Ezt mondta: „Nem vagyok.”

„A próféta vagy te?”

És ő felelte: „Nem.”

²² Mondták azért neki: „Kicsoda vagy? Hogy megfelelhessünk azoknak, akik minket elküldtek: Mit mondasz magad felől?”

²³ Ő ezt mondta: „Én kiáltó szó vagyok a pusztában. »Egyengessétek az Úrnak útját!«, amint megmondta Ézsaiás próféta.”

²⁴ A küldöttek a farizeusok közül valók voltak. ²⁵ Megkérdezték őt, és ezt mondták neki: „Miért keresztelsz tehát, ha nem te vagy a Krisztus, sem Illés, sem a próféta?”

²⁶ János így felelt nekik: „Én vízzel keresztetek, de köztetek van, akit ti nem ismertek. ²⁷ Ő az, aki utánam jön, aki előttem lett, akinek én nem vagyok méltó, hogy saruja szíját megoldjam.“

²⁸ Ezek Betániában történtek, a Jordánon túl, ahol János keresztelt.

²⁹ Másnap látta János Jézust hozzámenni, és ezt mondta: „Íme, az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit! ³⁰ Ez az, akiről én ezt mondtam: Utánam jön egy férfiú, aki előttem lett, mert előbb volt nálam. ³¹ Én nem ismertem őt, de hogy jelentessék Izraelnek, azért jöttem én, aki vízzel keresztetek.“

³² És bizonyóságot tett János, ezt mondva: „Láttam a Lelket leszállni az égből, mint egy galambot, és megnyugodott őrajta. ³³ Én nem ismertem őt, de aki elküldött engem, hogy vízzel kereszteljek, az mondta nekem: Akire látod a Lelket leszállni és rajta megnyugodni, ő az, aki Szentlélekkel keresztel. ³⁴ Én láttam, és bizonyóságot tettem, hogy ez az Isten Fia.“

Jézus első követői

³⁵ Másnap ismét ott állt János és kettő az ő tanítványai közül, ³⁶ ránézve Jézusra, amint ott járt, mondta: „Íme, az Isten Báránya!“

³⁷ Hallotta őt a két tanítvány, amint szólt, és követték Jézust. ³⁸ Jézus pedig hátrafordult, és látva, hogy követik azok, ezt mondta nekik: ³⁹ „Mit kerestek?“

Azok pedig mondták neki: „Rabbi - ami azt jelenti: Mester -, hol laksz?”

⁴⁰ Mondta nekik: „Jöjjetek, és lássátok meg.”

Elmentek, meglátták, hol lakik, és nála maradtak azon a napon: akkor pedig körülbelül tíz óra volt. ⁴¹ A kettő közül, akik Jánostól ezt hallották, és őt követték, András volt az egyik, Simon Péter testvére. ⁴² Ő találkozott először a saját testvérével, Simonnal, és mondta neki: „Megtaláltuk a Messiást” - (ami azt jelenti: Krisztus).

⁴³ És Jézushoz vezette őt. Jézus pedig reátekintve, mondta: „Te Simon vagy, Jóna fia, téged Kéfásnak fognak hívni” - (ami azt jelenti: Kőszikla).

⁴⁴ A következő napon Galileába akart menni Jézus, találkozott Fülöppel, és mondta neki: „Kövess engem!” ⁴⁵ Fülöp pedig Betsaidából, András és Péter városából való volt.

⁴⁶ Fülöp találkozott Nátánáellel, és mondta neki: „Akiről Mózes írt a törvényben, és a próféták, megtaláltuk, a názareti Jézust, Józsefnek fiát.”

⁴⁷ Mondta neki Nátánáel: „Názárethből támadhat-e valami jó?” Fülöp ezt mondta neki: „Jöjj, és lásd meg!”

⁴⁸ Láttá Jézus Nátánáelt őhozzá menni, és azt mondta róla: „Íme, egy igazán izraelita, akiben hamisság nincsen.”

⁴⁹ Nátánáel ezt mondta neki: „Honnan ismersz engem?” Jézus így felelt neki: „Mielőtt hívott téged Fülöp, láttalak téged, amint a fügefa alatt voltál.”

⁵⁰ Nátánáel így felelt neki: „Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy az Izrael Királya!” ⁵¹ Jézus így felelt neki: „Azért, mert azt mondtam neked: láttalak a fügefafa alatt, hiszel? Nagyobbakat láatsz majd ezeknél.” ⁵² És mondta neki: „Bizony, bizony mondom néktek: Mostantól fogva meglátjátok a megnyílt eget és az Isten angyalait, amint felszállnak és leszállnak az Emberfiára.”

2

A kánai menyegző

¹ A harmadik napon menyegző volt a galileai Kánában. Ott volt Jézus anyja. ² Jézust is meghívták az ő tanítványaival együtt a menyegzőre. ³ Mikor elfogyott a bor, Jézus anyja ezt mondta neki: „Nincs boruk.”

⁴ Jézus ezt mondta neki: „Mi közöm neked hozzád, ó, asszony? Nem jött még el az én óráim.”

⁵ Az anyja a szolgálóknak ezt mondta: „Bármit mond néktek, tegyétek meg.”

⁶ Volt pedig ott hat kőveder elhelyezve a zsidók tisztálkodási módja szerint, melyek közül egyenként két-három métréta fért.

⁷ Jézus ezt mondta nekik: „Töltsétek meg a vedreket vízzel.” És megtöltötték azokat színültig.

⁸ Azután mondta nekik: „Most merítsetek, és vigyetek a násznagynak.”

És vittek. ⁹ Amint pedig megízlelte a násznagy a borrá lett vizet, nem tudta, honnan van (de a szolgálak tudták, akik a vizet merítették), szólította a násznagy a vőlegényt, ¹⁰ és mondta

neki: „Minden ember a jó bort adja fel először, és mikor megittasodtak, akkor az alábbvalót: te a jó bort ekkorra tartottad.“

¹¹ Ezt az első jelt a galileai Kánában tette Jézus, megmutatta az ő dicsőségét, és hittek benne a tanítványai. ¹² Azután lement Kapernaumba, anyjával, testvéreivel és tanítványaival együtt, és ott maradtak néhány napig.

Jézus megtisztítja a templomot

Mt 21,12-13; Mk 11,15-17; Lk 19,45-46

¹³ Közel volt a zsidók húsvétja, felment Jézus Jeruzsálembe. ¹⁴ Ott találta a templomban az ökrök, juhok és galambok árusait és a pénzváltókat, amint ott ültek. ¹⁵ Ekkor kötélből ostort csinálva, kiűzte mindnyájukat a templomból, az ökröket is a juhokat is, és a pénzváltók pénzét kiöntötte, az asztalokat pedig feldöntötte, ¹⁶ a galambárusoknak pedig ezt mondta: „Hordjátok el ezeket innen, ne tegyétek az én Atyámnak házát kalmárság házává.“

¹⁷ Tanítványai pedig emlékeztek, hogy meg van írva: „A te házadhoz való féltő szeretet emészt engem.“

¹⁸ A zsidók ezt felelték és mondták neki: „Micsoda jelt mutatsz nekünk, hogy ezeket cselekszed?“

¹⁹ Jézus ezt felelte és mondta nekik: „Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt.“

²⁰ A zsidók erre ezt mondták: „Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt megépíted azt?“ ²¹ Ő pedig az ő testének

templomáról szólt. ²² Mikor pedig feltámadt a halálból, emlékeztek a tanítványai, hogy ezt mondta, és hittek az Írásnak és a beszédnek, amelyet Jézus mondott.

²³ Amikor pedig Jeruzsálemben volt húsvétkor az ünnepen, sokan hittek az ő nevében, látva azokat a jeleket, amelyeket cselekedett. ²⁴ Jézus azonban nem bízta magát rájuk, mert ismerte mindnyájukat, ²⁵ és nem szorult rá, hogy valaki bizonyosságot tegyen az emberről, mert magától is tudta, mi lakik az emberben.

3

Nikodémus Jézusnál

¹ Volt pedig a farizeusok közt egy ember, a neve Nikodémus, a zsidók főembere. ² Eljött Jézushoz éjjel, és mondta neki: „Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem teheti azokat a jeleket, amelyeket te teszel, ha csak nem az Isten van vele.”

³ Jézus így felelt, és mondta neki: „Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja meg az Isten országát.”

⁴ Nikodémus ezt mondta neki: „Mi módon születhetik az ember, ha vén? Vajon bemehet-e az anyjának méhébe, és megszülethetik-e ismét?”

⁵ Jézus így felelt: „Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. ⁶ Ami testtől született, test az, és a mi Lélektől született, lélek az. ⁷ Ne csodálkozz, hogy azt mondtam neked: Szükséges néktek újonnan

születnetek. ⁸ A szél fúj, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jön, és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől született.”

⁹ Nikodémus így felelt neki: „Hogyan lehetnek ezek?”

¹⁰ Jézus így felelt: „Te Izrael tanítója vagy, és nem tudod ezeket? ¹¹ Bizony, bizony mondom néked, amit tudunk, azt mondjuk, és amit látunk, arról teszünk bizonyosságot, és a mi bizonyosságtételünket nem fogadjátok el. ¹² Ha a földiekről szóltam nektek, és nem hisztek, mi módon hisztek, ha a mennyiekről szólok nektek? ¹³ Senki sem ment fel a mennybe, csak az, aki a mennyből szállt alá, az Emberfia, aki a mennyben van. ¹⁴ Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának felemeltetnie, ¹⁵ hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

¹⁶ Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. ¹⁷ Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartsa a világot általa. ¹⁸ Aki hisz őbenne, el nem kárhozik, aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében. ¹⁹ A kárhoztatás pedig az, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert az ő cselekedeteik gonoszak voltak. ²⁰ Mert mindenki, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy

a világosságra, hogy az ő cselekedeteit fel ne fedjék. ²¹ Aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.”

Keresztelő János öröme

²² Ezután elment Jézus az ő tanítványaival a Júdea földére, ott időzött velük, és keresztelt.

²³ János pedig szintén keresztelt Ainonban, Szálimhoz közel, mert ott sok volt a víz. És odajárultak és megkeresztelkedtek, ²⁴ mert Jánost még nem vetették tömlöcbe. ²⁵ Vetekedés támadt azért János tanítványai és a júdeaiak között a mosakodás miatt. ²⁶ Odamentek Jánoshoz, és ezt mondták neki: „Mester! Aki veled volt a Jordánon túl, akiről te bizonyosságot tettél, íme, az keresztel, és hozzá megy mindenki.”

²⁷ János így felelt: „Az ember semmit sem vehet, csak ha a mennyből adatott neki. ²⁸ Ti magatok vagytok a bizonyságaim, hogy megmondtam: Nem én vagyok a Krisztus, hanem őelőtte küldettem el. ²⁹ Akinek jegyese van, vőlegény az, a vőlegény barátja pedig, aki ott áll, és hallja őt, örvendezve örül a vőlegény szavának. Ez az én örömöm immár betelt. ³⁰ Annak növekednie kell, nekem pedig alább szállanom.

³¹ Aki felülről jött, feljebb való mindenkinél. Aki a földről való, földi az, és földieket szól, aki a mennyből jött, feljebb való mindenkinél.

³² És arról tesz bizonyosságot, amit látott és hallott, és az ő bizonyágtételét senki sem fogadja

be. ³³ Aki az ő bizonyágtételét befogadja, az megpecsételte, hogy az Isten igaz. ³⁴ Mert akit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja, mivelhogy az Isten nem mérték szerint adja a Lelket. ³⁵ Az Atya szereti a Fiút, és az ő kezébe adott mindent. ³⁶ Aki hisz a Fiúban, örök élete van, aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.”

4

Jézus és a samáriai asszony

¹ Amint azért megtudta Jézus, hogy a farizeusok meghallották, hogy ő több tanítványt szerez és keresztel, mint János – ² jóllehet Jézus maga nem keresztelt, hanem a tanítványai –, ³ elhagyta Júdeát, és elment ismét Galileába.

⁴ Samárián kellett pedig átmennie. ⁵ Elment tehát Samáriának Sikár nevű városába, annak a teleknek szomszédjába, amelyet Jákób adott fiának, Józsefnek. ⁶ Ott volt pedig Jákób forrása. Jézus, az utazástól elfáradva, azonnal leült a forráshoz. Mintegy hat óra volt.

⁷ Odajött egy samáriai asszony vizet meríteni, és Jézus ezt mondta neki: „Adj innom!” ⁸ A tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek.

⁹ A samáriai asszony pedig ezt mondta neki: „Hogyan kérhetsz inni zsidó létedre tőlem, aki samáriai asszony vagyok?!” Mert a zsidók nem barátkoznak a samáriaiakkal.

¹⁰ Jézus így felelt neki: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja neked:

Adj innom!, te kérted volna őt, és adott volna neked élő vizet.“

¹¹ Mondta neki az asszony: „Uram, nincs mivel merítened, és a kút mély: honnan vennéd tehát az élő vizet? ¹² Talán nagyobb vagy te a mi atyánknál, Jákobnál, aki nekünk adta ezt a kutat, és ebből ivott ő is, a fiai is és jószágai is?“

¹³ Jézus így felelt neki: „Mindenki, aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, ¹⁴ aki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert az a víz, amelyet én adok neki, örök életre buzgó víznek forrása lesz ő benne.“

¹⁵ Mondta neki az asszony: „Uram, add nekem azt a vizet, hogy meg ne szomjazzam, és ne jöjjek ide meríteni!“

¹⁶ Mondta neki Jézus: „Menj el, hívd a férjedet, és jöjj ide!“

¹⁷ Az asszony így felelt: „Nincs férjem.“

Jézus ezt mondta nekik: „Jól mondod, hogy nincs férjed, ¹⁸ mert öt férjed volt, és a mostani nem férjed: ezt igazán mondtad.“

¹⁹ Mondta neki az asszony: „Uram, látom, hogy te próféta vagy. ²⁰ A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak, és ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádkozni kell.“

²¹ Mondta neki Jézus: „Asszony, hidd el nekem, hogy eljön az óra, amikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. ²² Ti azt imádjátok, amit nem ismertek, mi azt imádjuk, amit ismerünk: mert az üdvösség a zsidók közül támadt. ²³ De eljön az óra, és

az most van, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyen imádókat keres magának. ²⁴ Az Isten Lélek: és akik őt imádják, szükséges, hogy lélekben és igazságban imádják.“

²⁵ Mondta neki az asszony: „Tudom, hogy Messiás jön, akit Krisztusnak mondanak, és amikor eljön, megjelent nekünk mindent.“

²⁶ Mondta neki Jézus: „Én vagyok az, aki veled beszélek.“

²⁷ Eközben megjöttek a tanítványai, és csodálkoztak, hogy asszonnal beszélt, de egyik sem mondta: „Mit keresel, vagy mit beszélsz vele?“

²⁸ Az asszony pedig otthagyta a vedrét, és elment a városba, és ezt mondta az embereknek: ²⁹ „Gyertek, lássatok egy embert, aki megmondott nekem mindent, amit cselekedtem. Nem ez-e a Krisztus?“ ³⁰ Kimentek tehát a városból, és odamentek hozzá.

³¹ Eközben pedig kérték őt a tanítványok, ezt mondva: „Mester, egyél!“

³² Ő pedig mondta nekik: „Van nekem eledelem, amit egyek, amiről ti nem tudtok.“

³³ A tanítványok ezt mondták egymásnak: „Hozott neki valaki enni?“

³⁴ Jézus ezt mondta nekik: „Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem, és az ő munkáját bevégezzem. ³⁵ Ti nem azt mondjátok-e, hogy még négy hónap, és eljön az aratás? Íme, mondom néktek: Emeljétek fel szemeiteket, és nézzétek meg a tájakat, már fehérek az aratásra. ³⁶ Aki arat, jutalmat nyer,

és az örök életre gyümölcsöt gyűjt, hogy mind a vető, mind az arató együtt örvendezzen. ³⁷ Mert ebben az a mondás igaz, hogy más a vető, más az arató. ³⁸ Én annak az aratására küldtelek titeket, amit nem ti munkáltatok, mások munkálták, és ti a mások munkájába álltatok.“

³⁹ Abból a városból pedig sokan hittek benne a samáriaiak közül annak az asszonynak beszédéért, aki bizonyóságot tett: „Mindent megmondott nekem, amit cselekedtem.“ ⁴⁰ Amint azért odamentek hozzá a samáriaiak, kérték őt, hogy maradjon náluk, és ott maradt két napig. ⁴¹ Még sokkal többen hittek az ő beszédéért, ⁴² és azt mondták az asszonynak: „Nem a te beszédedért hiszünk immár, hanem magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonynal ő a világ üdvözítője, a Krisztus.“

Jézus újra Galileában

⁴³ Két nap múlva pedig kiment onnan, és elment Galileába. ⁴⁴ Mert Jézus maga tett bizonyóságot arról, hogy a prófétának nincs tisztessége a maga hazájában. ⁴⁵ Mikor azért bement Galileába, befogadták őt a galileabeliek, mert látták mindazt, amit Jeruzsálemben cselekedett az ünnepen, mert ők is elmentek az ünnepre.

Jézus meggyógyítja a kapernaumi királyi tisztviselő gyermekét

Mt 8,5-13; Lk 7,1-10

⁴⁶ Ismét a galileai Kánába ment Jézus, ahol a vizet borrá változtatta. És volt Kaper-naumban egy királyi ember, akinek a fia beteg

volt. ⁴⁷ Mikor meghallotta, hogy Jézus Júdeából Galileába érkezett, odament hozzá, és arra kérte, hogy menjen el, és gyógyítsa meg az ő fiát, mert halálán volt.

⁴⁸ Jézus ez mondta neki: „Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.”

⁴⁹ A királyi ember ezt mondta neki: „Uram, jöjj, mielőtt a gyermekem meghal.”

⁵⁰ Jézus ezt mondta neki: „Menj el, a te fiad él.”

És hitt az ember a szónak, amit Jézus mondott neki, és elment. ⁵¹ Amint pedig már ment, elébe jöttek az ő szolgálói, és hírt hoztak, mondván: „A te fiad él.” ⁵² Megtudakozta azért tőlük az órát, amelyben jobban lett, és mondták neki: „Tegnap hét órakeret hagytá el őt a láz.”

⁵³ Megértette ekkor az atya, hogy abban az órában, amelyben azt mondta neki Jézus: „A te fiad él.” És hitt ő, és az ő egész háza népe.

⁵⁴ Ezt pedig második jel gyanánt tette Jézus, mikor Júdeából Galileába ment.

5

Jézus beteget gyógyít szombaton a Betesda tavánál

¹ Ezek után ünnepük volt a zsidóknak, és felment Jézus Jeruzsálembe. ² Van pedig Jeruzsálemben a Juh-kapunál egy tó, amelyet

héberül Betesdának neveznek. Őt tornáca van. ³ Ezekben feküdtek a betegek, vakok, sánták,

sorvadásosak nagy sokasága, várva a víznek megmozdulását. ⁴ Mert időnként angyal szállt a tóra, és felkavarta a vizet: aki pedig először

lépett bele a víz felkavarása után, meggyógyult, akármilyen betegségben volt. ⁵ Volt pedig ott egy ember, aki harmincyolc esztendő telt el betegségében. ⁶ Amint látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta úgy van, ezt mondta neki: „Akarsz-e meggyógyulni?”

⁷ A beteg ezt felelte: „Uram, nincs emberem, hogy amikor a víz felkavarodik, bevigyen engem a tóba, és mire én odaérek, más lép be előttem.”

⁸ Mondta neki Jézus: „Kelj fel, vedd fel az ágyadat, és járj!” ⁹ És azonnal meggyógyult az ember, és felvette ágyát, és járt.

Aznap pedig szombat volt. ¹⁰ A zsidók pedig ezt mondták a meggyógyultnak: „Szombat van, nem szabad neked az ágyadat hordanod!”

¹¹ Ő ezt felelte nekik: „Aki meggyógyított engem, az mondta nekem: Vedd fel az ágyadat, és járj!”

¹² Megkérdezték tőle: „Ki az az ember, aki ezt mondta neked: Vedd fel az ágyadat, és járj?”

¹³ A meggyógyult pedig nem tudta, hogy ki az, mert Jézus félrevonult, mert sokaság volt azon a helyen.

¹⁴ Ezek után Jézus találkozott vele a templomban, és mondta neki: „Íme, meggyógyultál, többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod!” ¹⁵ Elment az az ember, és hírül adta a zsidóknak, hogy Jézus az, aki őt meggyógyította.

A Fiú feltámaszt és ítél

¹⁶ Emiatt üldözöbe vették a zsidók Jézust, és meg akarták őt ölni, hogy ezeket művelte

szombaton. ¹⁷ Jézus pedig felelte nekik: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.” ¹⁸ Emiatt aztán még inkább meg akarták őt ölni a zsidók, mivel nemcsak a szombatot törte meg, hanem az Istent is saját Atyjának mondta, egyenlővé téve magát az Istennel.

¹⁹ Jézus ezt felelte nekik: „Bizony, bizony mondom néktek: a Fiú semmit sem tehet önmagától, csak ha látja cselekedni az Atyát, mert amiket ő cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképpen a Fiú is cselekszi. ²⁰ Mert az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat neki, amiket ő maga cselekszik, és ezeknél nagyobb dolgokat is mutat majd neki, hogy ti csodálkozzatok. ²¹ Mert amint az Atya feltámasztja a halottakat és megeleveníti, úgy a Fiú is akiket akar, megelevenít. ²² Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta, ²³ hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, miként tisztelik az Atyát. Aki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát, aki elküldte őt.

²⁴ Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallja, és hisz annak, aki engem elküldött, örök élete van, és nem megy a kárhozatra, hanem átment a halálból az életre. ²⁵ Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljön az idő, és az most van, amikor a halottak hallják az Isten Fiaának szavát, és akik hallják, élnek. ²⁶ Mert amiként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában: ²⁷ És hatalmat adott neki az ítélettételre is, mert ő az Emberfia.

²⁸ Ne csodálkozzatok ezen: mert eljön az óra, amelyben mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát, ²⁹ és kijönnek. Akik a jót cselekedték, az életre támadnak fel, akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozatra támadnak fel. ³⁰ Én semmit sem cselekedhetem magamtól, amint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét.

Jézusról tanúskodnak a cselekedetei, az Atya és az Írás

³¹ „Ha én teszek bizonyosságot magamról, az én bizonyágtételem nem igaz. ³² Más az, aki bizonyosságot tesz rólam, és tudom, hogy igaz az a bizonyágtétel, amellyel bizonyosságot tesz rólam.

³³ Ti elküldtetek Jánoshoz, és bizonyosságot tett az igazságról. ³⁴ De én nem embertől nyerem a bizonyágtételt, hanem ezeket azért mondom, hogy ti megtartassatok. ³⁵ Ő az égő és fénylő szövétnek volt, ti pedig csak egy ideig akartatok örvendezni az ő világosságában.

³⁶ De nekem nagyobb bizonyosságom van Jánosénál: mert azok a dolgok, amelyeket rám bízott az Atya, hogy elvégezzem azokat, azok a dolgok, amelyeket én cselekszem, azok tesznek bizonyosságot rólam, hogy az Atya küldött engem. ³⁷ Aki elküldött engem, maga az Atya is bizonyosságot tett rólam. Sem hangját nem hallottátok soha, sem ábrázatát nem láttátok. ³⁸ Az ő igéje sincs maradandóan bennetek: mert akit ő

elküldött, ti annak nem hisztek. ³⁹ Tudakozzátok az Írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek, és ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam, ⁴⁰ és nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen!

⁴¹ Dicsőséget emberektől nem nyerek. ⁴² De ismerlek benneteket, hogy az Istennek szeretete nincs meg bennetek: ⁴³ Én az én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem, ha más jönne a maga nevében, azt befogadnátok. ⁴⁴ Mi módon hihettek ti, akik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a dicsőséget nem keressétek, amely az egy Istentől van?

⁴⁵ Ne állítsátok, hogy én vádollarok majd benneteket az Atyánál, van, aki vádol titeket, Mózes, akiben ti reménykedtetek. ⁴⁶ Mert ha hinnétek Mózesnek, nekem is hinnétek, mert rólam írt ő. ⁴⁷ Ha pedig az ő Írásainak nem hisztek, mi módon hisztek az én beszédeimnek?”

6

Az ötezer ember megvendégelése

Mt 14,13-21; Mk 6,32-44; Lk 9,10-17

¹ Ezek után elment Jézus a Galileai-tengeren, a Tiberiáson túl. ² És nagy sokaság követte őt, mert látták az ő csodatételeit, amelyeket cselekedett a betegeken. ³ Felment pedig Jézus a hegyre, és leült ott a tanítványaival. ⁴ Közel volt pedig húsvét, a zsidók ünnepe.

⁵ Mikor azért felemelte Jézus a szemét, és látta, hogy nagy sokaság jön hozzá, mondta Fülöpnek: „Honnan vegyünk kenyeret, hogy

ehessenek ezek?”⁶ Ezt pedig azért mondta, hogy próbára tegye őt, mert ő maga tudta, mit akar cselekedni.

⁷ Felelt neki Fülöp: „Kétszáz dénár árú kenyér nem elég nekik, hogy mindegyikük kapjon valami keveset.”

⁸ Egyik az ő tanítványai közül, András, Simon Péter testvére ezt mondta neki: ⁹ „Van itt egy gyermek, akinek van öt árpakenyere és két hala, de mi az ennyinek?”

¹⁰ Jézus pedig mondta: „Ültessétek le az embereket.” És nagy fű volt azon a helyen. Leültek azért a férfiak, szám szerint mintegy ötezren. ¹¹ Jézus pedig vette a kenyereket, és hálát adva adta a tanítványoknak, a tanítványok pedig azoknak, akik ültek, hasonlóképpen a halakból is, amennyit akartak.

¹² Amint pedig jóllaktak, mondta a tanítványainak: „Szedjétek össze a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne vesszen.”

¹³ Összeszedtek azért és megtöltöttek tizenkét kosarat az öt árpakenyérből való darabokkal, amelyek megmaradtak azok után, akik ettek.

¹⁴ Az emberek azért látva a jelt, amelyet Jézus tett, ezt mondták: „Bizonyial ez az a próféta, aki eljövendő volt a világra.” ¹⁵ Jézus pedig, amint észrevette, hogy érte akarnak jönni, és el akarják ragadni, hogy királlyá tegyék, ismét elvonult egymaga a hegyre.

Jézus a tengeren jár

¹⁶ Mikor pedig beesteledett, lementek az ő tanítványai a tengerhez, ¹⁷ és beszállva a hajóba,

elmentek a tengeren túlra Kapernaumba. Már sötétség volt, és még mindig nem ment oda hozzájuk Jézus. ¹⁸ A tenger a nagy szél fúvása miatt háborgott. ¹⁹ Mikor azért huszonöt, vagy harminc futamnyira beveztek, meglátták Jézust, amint jár a tengeren, és a hajóhoz közeledik, megrémültek. ²⁰ Ő pedig mondta nekik: „Én vagyok, ne féljete!” ²¹ Be akarták azért őt venni a hajóba, de a hajó azonnal annál a földnél volt, amelyre mentek.

A sokaság mennyei kenyeret kér

²² Másnap a sokaság, amely a tengeren túl állott, látták, hogy nem volt ott más hajó, csak az az egy, amelybe Jézus tanítványai szálltak, és hogy Jézus nem ment be az ő tanítványaival a hajóba, hanem csak az ő tanítványai mentek el. ²³ De jöttek más hajók Tiberiásból közel ahhoz a helyhez, ahol a kenyeret ették, miután hálákat adott az Úr: ²⁴ Mikor azért látta a sokaság, hogy sem Jézus, sem a tanítványai nincsenek ott, beszálltak ők is a hajókba, és elmentek Kapernaumba, keresve Jézust.

²⁵ És megtalálva őt a tengeren túl, mondták neki: „Mester, mikor jöttél ide?”

²⁶ Jézus így felelt nekik: „Bizony, bizony mondom néktek: nem azért kerestek engem, mert jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek abból a kenyerekből, és jóllaktatok. ²⁷ Ne azért az eledeléért munkálkodjatok, amely elvész, hanem azért az eledeléért, amely megmarad az örök

életre, amelyet az Emberfia ad majd nektek, mert őt pecsétjével igazolta az Isten.”

²⁸ Ők pedig ezt mondták neki: „Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük?”

²⁹ Jézus így felelt nekik: „Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.”

³⁰ Erre megkérdezték: „Micsoda jelt mutatsz tehát te, hogy miután láttuk, higgyünk neked? Mit cselekszel? ³¹ Atyáink a mannát ették a pusztában, amint meg van írva: »Mennyei kenyeret adott enniük.«”

³² Mondta azért nekik Jézus: „Bizony, bizony mondom néktek: nem Mózes adta néktek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja majd néktek az igazi mennyei kenyeret. ³³ Mert az az Istennek kenyere, amely mennyből száll alá, és életet ad a világnak.”

³⁴ Erre ezt mondták neki: „Uram, mindenkor add nekünk ezt a kenyeret!”

Jézus az élet kenyere

³⁵ Jézus pedig azt mondta nekik: „Én vagyok az életnek kenyere, aki énhozzám jön, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz énbennem, meg nem szomjazik soha. ³⁶ De mondtam néktek, hogy noha láttatok engem, még sem hisztetek. ³⁷ Mindenki, akit nekem ad az Atya, énhozzám jön, és azt, aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem. ³⁸ Mert azért szálltam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem. ³⁹ Annak, aki elküldött engem, az az akaratata, hogy amit nekem adott, abból

semmit el ne veszítsek, hanem feltámasszam azt az utolsó napon. ⁴⁰ Az Atyának az az akarata, hogy mindaz, aki látja a Fiút, és hisz ő benne, örök élete legyen, és én feltámasszam azt az utolsó napon.”

⁴¹ Zúgolódtak azért a zsidók őellene, mert azt mondta: „Én vagyok az a kenyér, amely a mennyből szállott alá.” ⁴² És mondták: „Nem Jézus ez, a József fia, akinek mi ismerjük atyját és anyját? Akkor hogyan mondhatja: A mennyből szálltam alá?”

⁴³ Jézus ezt felelte nekik: „Ne zúgolódjatok egymás között! ⁴⁴ Senki sem jöhet én hozzám, hacsak nem az Atya vonzza, aki elküldött engem, én pedig feltámasztom azt az utolsó napon. ⁴⁵ Meg van írva a prófétáknál: »És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek.« Aki azért az Atyától hallott és tanult, én hozzám jön. ⁴⁶ Nem mintha az Atyát valaki látta volna, csak az, aki Istentől van, az látta az Atyát. ⁴⁷ Bizony, bizony mondom néktek: Aki énbennem hisz, örök élete van annak. ⁴⁸ Én vagyok az életnek kenyere. ⁴⁹ A ti atyáitok a mannat ették a pusztában, és meghaltak. ⁵⁰ Ez az a kenyér, amely a mennyből szállt alá, hogy ki-ki egyen belőle, és meg ne haljon. ⁵¹ Én vagyok az élő kenyér, amely a mennyből szállt alá: ha valaki eszik ebből a kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem, amelyet én adok a világ életéért.”

Jézus teste igazi étel, és vére igazi ital

⁵² Tusakodtak azért a zsidók egymás között, mondván: „Hogyan adhatja ez nekünk a testét, hogy azt együk?”

⁵³ Jézus ezt mondta nekik: „Bizony, bizony mondom néktek: ha nem eszitek az Emberfiának testét, és nem isszátok az ő vérét, nincs élet bennetek. ⁵⁴ Aki eszi az én testemet, és issza az én véremet, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. ⁵⁵ Mert az én testem bizony étel, és az én vérem bizony ital. ⁵⁶ Aki eszi az én testemet, és issza az én véremet, az énbennem lakik és én is abban. ⁵⁷ Ahogyan elküldött engem az élő Atya, és én az Atya által élek: úgy az is, aki engem eszik, él énáltalam. ⁵⁸ Ez az a kenyér, amely a mennyből szállt alá, nem úgy, amint a ti atyáitok ették a mannát, és meghaltak: aki ezt a kenyeret eszi, él örökké.” ⁵⁹ Ezeket mondta a zsinagógában, amikor tanított Kapernaumban.

A tanítványok zúgolódása és Péter vallástétele

Mt 16,13-20; Mk 8,27-30; Lk 9,18-21

⁶⁰ Sokan azért, akik hallották ezeket az ő tanítványai közül, ezt mondták: „Kemény beszéd ez, ki hallgathatja őt?”

⁶¹ Jézus pedig magában tudta, hogy emiatt zúgolódnak az ő tanítványai, ezt mondta nekik: „Titeket ez megbotránkoztat? ⁶² Hát ha meglátjátok az Emberfiát felszállni oda, ahol előbb volt?! ⁶³ A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket én szólok nektek, lélek és élet. ⁶⁴ De vannak némelyek közöttetek, akik nem hisznek.”

Mert kezdettől fogva tudta Jézus, kik azok, akik nem hisznek, és ki az, aki elárulja őt. ⁶⁵ És ezt mondta: „Azért mondtam néktek, hogy senki sem jöhet énhozzám, hacsak nem az én Atyámtól van megadva neki.”

⁶⁶ Ettől fogva sokan visszavonultak az ő tanítványai közül, és nem jártak többé ővele.

⁶⁷ Mondta azért Jézus a tizenkettőnek: „Vajon ti is el akartok menni?”

⁶⁸ Simon Péter így felelt: „Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad. ⁶⁹ És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.”

⁷⁰ Jézus így felelt nekik: „Nem én választottalak ki titeket, a tizenkettőt? És egy közületek ördög.” ⁷¹ Ezen pedig Júdás Iskáriótest értette, Simon fiát, mert ez akarta őt elárulni, noha egy volt a tizenkettő közül.

7

Jézus Jeruzsálemben a sátoros ünnepen

¹ És ezek után Galileát járta Jézus, mert nem akart Júdeában tartózkodni, mivel azon voltak a júdeabeliek, hogy őt megöljék. ² Közel volt pedig a zsidók ünnepe, a sátoros ünnep. ³ Testvérei ekkor azt mondták neki: „Menj el innen, és térj Júdeába, hogy a tanítványaid is lássák azokat, amiket cselekszel. ⁴ Mert senki sem cselekszik titokban semmit, aki maga ismeretté akar lenni. Ha ilyeneket cselekszel, mutasd meg magadat a világnak.” ⁵ Mert az ő testvérei sem hittek benne.

⁶ Ekkor azt mondta nekik Jézus: „Az én időm még nincs itt, a ti időtök pedig mindig készen van. ⁷ Titeket nem gyűlölködhet a világ, de engem gyűlöl, mert én bizonyosságot teszek arról, hogy az ő cselekedetei gonoszak. ⁸ Ti menjetek fel erre az ünnepre: én még nem megyek fel erre az ünnepre, mert az én időm még nem jött el.“ ⁹ Ezeket mondva nekik, ott maradt Galileában.

¹⁰ Amint azonban felmentek az ő testvérei, akkor ő is felment az ünnepre, nem nyilvánosan, hanem mintegy titokban. ¹¹ A zsidók azért keresték őt az ünnepen, és ezt mondták: „Hol van ő?”

¹² És a sokaságban nagy zúgás volt őmiatta. Némelyek azt mondták, hogy jó ember, mások pedig azt mondták: „Nem, hanem a népnek hitetője.”

¹³ Mindamellettsenki sem beszélt nyíltan őrá a zsidóktól való félelem miatt.

Jézus nyilvánosan tanít a templomban

¹⁴ Már-már az ünnep közepén azonban felment Jézus a templomba, és tanított. ¹⁵ És csodálkoztak a zsidók, ezt mondva: „Honnan tudja ez az Írásokat, holott nem tanulta?!”

¹⁶ Jézus erre így felelt nekik: „Az én tudományom nem az enyém, hanem azé, aki elküldött engem. ¹⁷ Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajon Istentől van-e, vagy én magamtól szólok? ¹⁸ Aki magától szól, a maga dicsőségét keresi, aki pedig annak dicsőségét keresi, aki küldte őt, igaz az, és nincs abban hamisság. ¹⁹ Nem

Mózes adta-e néktek a törvényt? Ám senki sem teljesíti közületek a törvényt. Miért akartok engem megölni?”

²⁰ A sokaság felelt, és ezt mondta: „Ördög van benned. Ki akar téged megölni?”

²¹ Jézus válaszolt, és ezt mondta nekik: „Egy dolgot tettem, és mindnyájan csodálkoztok.

²² Mózes adta néktek a körülmetélést (nem mintha Mózesből való volna, hanem az atyáktól): és szombaton körülmetélitek az embert. ²³ Ha körülmetélhető az ember szombaton, hogy Mózes törvényét meg ne szegjék, akkor rám miért haragusztok, hogy egy embert teljesen meggyógyítottam szombaton? ²⁴ Ne ítéljetek a látszat után, hanem igaz ítélettel ítéljetek!”

²⁵ Ekkor némelyek a jeruzsálemiek közül ezt mondták: „Nem ez-e az, akit meg akarnak ölni?

²⁶ És íme, nyíltan szól, és semmit sem szólnak neki. Talán bizony megismerték a főemberek, hogy bizony ez a Krisztus? ²⁷ De róla jól tudjuk, honnan való, amikor pedig eljön a Krisztus, senki sem tudja, honnan való.”

²⁸ Jézus a templomban tanított, és kiáltva ezt mondta: „Ti ismertek engem, azt is tudjátok, honnan való vagyok, és én nem magamtól jöttem, de igaz az, aki engem elküldött, akit ti nem ismertek. ²⁹ Én azonban ismerem őt, mert őtőle vagyok, és ő küldött engem.”

³⁰ El akarták ezért őt fogni, de senki sem vetette rá a kezét, mert nem jött még el az ő órája.

Jézus az élő vizet ígéri

³¹ A sokaságból pedig sokan hittek benne, és ezt mondták: „A Krisztus, amikor eljön, tehet-e majd több csodát azoknál, amelyeket ez tett?”

³² Meghallották a farizeusok, amint a sokaság ezeket suttogta róla, és szolgákat küldtek a farizeusok és a főpapok, hogy fogják el őt.

³³ Ekkor azt mondta nekik Jézus: „Egy kevés ideig még veletek vagyok, és majd elmegyek ahhoz, aki elküldött engem. ³⁴ Kerestek majd engem, és nem találtok meg, ahol én vagyok, ti nem jöhettek oda.”

³⁵ A zsidók maguk között ezt mondták: „Hová akar ez menni, hogy mi majd nem találjuk meg őt? Vajon a görögök közé szétszórtakhoz akar menni, és a görögöket tanítani? ³⁶ Micsoda beszéd ez, amelyet mondott: Kerestek majd engem, és nem találtok meg, ahol én vagyok, ti nem jöhettek oda?”

³⁷ Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállt Jézus, és kiáltva ezt mondta: „Ha valaki szomjazik, jöjjön énhozzám, és igyon. ³⁸ Aki hisz énbennem, amint az Írás mondta, annak belsejéből élő víznek folyamai ömlenek.” ³⁹ Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívők fognak venni: mert még nem volt Szentlélek, mivelhogy Jézus még nem dicsőítettetett meg.

Ellentétes vélemények Jézusról

⁴⁰ Sokan azért a sokaság közül, amint hallották e beszédet, ezt mondták: „Bizonytalán ez a Próféta.”

⁴¹ Némelyek ezt mondták: „Ez a Krisztus.”

Mások pedig azt mondták: „Csak nem Galileából jön el a Krisztus? ⁴² Nem az Írás mondta-e, hogy a Dávid magvából és Betlehemből, abból a városból jön el a Krisztus, ahol Dávid volt?” ⁴³ Ellentét támadt azért őmiatta a sokaságban. ⁴⁴ Némelyek pedig közülük el akarták őt fogni, de senki sem vettette reá a kezét.

⁴⁵ Elmentek azért a szolgák a főpapokhoz és farizeusokhoz, és mondták azok nekik: „Miért nem hoztátok el őt?”

⁴⁶ A szolgák így feleltek: „Soha ember úgy nem szólott, mint ez az ember!”

⁴⁷ A farizeusok így feleltek nekik: „Vajon ti is meg vagytok tévesztve? ⁴⁸ Vajon a főemberek vagy a farizeusok közül hitt-e benne valaki? ⁴⁹ De ez a sokaság, amely nem ismeri a törvényt, átkozott!”

⁵⁰ Ezt mondta nekik Nikodémus, aki éjjel ment őhöz, és aki egy volt közülük: ⁵¹ „Vajon a mi törvényünk elítéli-e az embert, ha előbb ki nem hallgatja, és nem tudja, hogy mit cselekszik?”

⁵² Azok így feleltek neki: „Vajon te is galileai vagy-e? Nézz utána, és lásd meg, hogy Galileából nem támadt próféta.”

⁵³ És mindnyájan hazamentek.

8

Jézus és a házasságtörő asszony

¹ Jézus pedig elment az Olajfák hegyére.

² Korán reggel azonban ismét ott volt a templomban, az egész nép hozzáment, és leülve tanította

őket. ³ Az Írástudók és a farizeusok pedig egy asszonyt vittek hozzá, akit házasságtörésen kaptak, és a középre állítva azt, ⁴ mondták neki: „Mester, ezt az asszonyt tetten érték, mint házasságtörő. ⁵ A törvényben pedig megparancsolta nekünk Mózes, hogy az ilyeneket kövezzék meg: te azért mit mondasz?” ⁶ Ezt pedig azért mondták, hogy megkísértsék őt, hogy legyen mivel vádolniuk.

Jézus pedig lehajolva, az ujjával írt a földre. ⁷ De mikor ismételten kérdezték őt, felegyenesedve mondta nekik: „Aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ.” ⁸ És újra lehajolva, írt a földre.

⁹ Azok pedig ezt hallva és a lelkiismeret által vádolva, egymás után kimentek a vénektől kezdve mind az utolsóig, és egyedül Jézus maradt, és az asszony közepén állva. ¹⁰ Mikor pedig Jézus felegyenesedett, és senkit sem látott az asszonyon kívül, azt mondta neki: „Asszony, hol vannak a te vádlóid? Senki sem kárhoztat téged?”

¹¹ Ő pedig ezt mondta: „Senki, Uram!” Jézus pedig mondta neki: „Én sem kárhoztatlak, eredj el, és többé ne vétkezzél!”

Jézus a világ világossága

¹² Ismét szólt hozzájuk Jézus, és ezt mondta: „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.”

¹³ A farizeusok pedig ezt mondták neki: „Te magadról teszel bizonytságot, a te bizonytságtételeid nem igazak.”

¹⁴ Jézus felelt, és ezt mondta nekik: „Ha magam teszek is bizonytságot magamról, az én bizonytságtételeim igazak, mert tudom honnan jöttem, és hová megyek, ti pedig nem tudjátok, honnan jövök, és hová megyek. ¹⁵ Ti test szerint ítéltétek, én nem ítélek senkit. ¹⁶ De ha ítélek is, az én ítéletem igaz, mert én nem egyedül vagyok, hanem én és az Atya, aki küldött engem. ¹⁷ Márpedig a ti törvényetekben is meg van írva, hogy két ember bizonytságtétele igaz. ¹⁸ Én vagyok, aki bizonytságot teszek magamról, és bizonytságot teszek rólam az Atya, aki küldött engem.”

¹⁹ Ekkor azt mondták neki: „Hol van a te Atyád?”

Jézus így felelt: „Sem engem nem ismertek, sem az én Atyámat, ha engem ismernétek, az én Atyámat is ismernétek.” ²⁰ Ezeket a beszédeket mondta Jézus a kincstartó helyen, amikor tanított a templomban, és senki sem fogta el őt, mert még nem jött el az ő órája.

Jézus az Atyától jön, és az Atyához megy

²¹ Ismét mondta nekik Jézus: „Én elmegyek, és kerestek majd engem, de ti a bűneitekben fogtok meghalni: ahová én megyek, ti nem jöhettek oda.”

²² A zsidók pedig ezt mondták: „Talán megöli magát, hogy azt mondja: Ahova én megyek, ti nem jöhettek oda?”

²³ És mondta nekik: „Ti innen letről valók vagytok, én onnan fentről való vagyok, ti e világból valók vagytok, én nem e világból való vagyok. ²⁴ Azért mondtam néktek, hogy a bűneitekben haltok meg: mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok a bűneitekben.”

²⁵ Mondták azért neki: „Ki vagy te?”

És mondta nekik Jézus: „Amit eleitől fogva mondok is nektek. ²⁶ Sok beszélni és ítélni valóm van felőletek: de igaz az, aki küldött engem, és én azokat beszélem a világnak, amiket tőle hallottam.”

²⁷ Nem vették észre, hogy az Atyáról szólt nekik. ²⁸ Mondta azért nekik Jézus: „Amikor felemelitek az Emberfiát, akkor megismeritek, hogy én vagyok, és semmit sem cselekszem magamtól, hanem amint az Atya tanított engem, úgy szólok. ²⁹ És aki küldött engem, velem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek neki kedvesek.”

Jézus megszabadít a bűntől

³⁰ Amikor ezeket mondta, sokan hittek őbenne. ³¹ Mondta azért Jézus a benne hívő zsidóknak: „Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonyly az én tanítványaim vagytok, ³² megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.”

³³ Így feleltek neki: „Ábrahám magva vagyunk, és nem szolgáltunk soha senkinek: hogyan mondhatod hát, hogy szabaddá lesztek?”

³⁴ Jézus így felelt nekik: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek. ³⁵ A szolga pedig nem marad mindörökké a házban: a Fiú marad ott mindörökké. ³⁶ Azért, ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.“

Ábrahám utódai és az ördög fiai

³⁷ „Tudom, hogy Ábrahám utódai vagytok, de meg akartok engem ölni, mert az én beszédemnek nincs helye nálatok. ³⁸ Én azt beszélem, amit az én Atyámnál láttam, de ti is azt cselekszitek, amit a ti atyátoknál láttatok.“

³⁹ Ezt mondták neki: „A mi atyánk Ábrahám.“

Jézus ezt mondta nekik: „Ha Ábrahám gyermekei volnátok, Ábrahám dolgait cselekednétek. ⁴⁰ Ámde meg akartok engem ölni, olyan embert, aki az igazságot beszéltem nektek, amelyet az Istentől hallottam. Ábrahám ezt nem cselekedte. ⁴¹ Ti az atyátok dolgait cselekszitek.“

Ők pedig ezt mondták neki: „Mi nem paráznaságból születünk, egy Atyánk van, az Isten.“

⁴² Jézus pedig ezt mondta nekik: „Ha az Isten volna a ti Atyátok, szeretnétek engem: mert én az Istentől származtam és jöttem, mert nem magamtól jöttem, hanem ő küldött engem.“

⁴³ Miért nem értitek az én beszédemet? Mert nem hallgatjátok az én szavamat. ⁴⁴ A ti atyátok az ördög, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Ő emberölő volt kezdettől fogva, és nem állt meg az igazságban, mert nincsen

ő benne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól, mert hazug, és hazugság atyja. ⁴⁵ Mivel pedig én igazságot szólok, nem hisztek nekem. ⁴⁶ Ki vádol engem közületek bűnnel? Ha pedig igazságot szólok: miért nem hisztek nekem? ⁴⁷ Aki az Istentől van, hallgatja az Isten beszédeit, azért nem hallgatjátok ti, mert nem vagytok az Istentől valók.“

Jézus előbb volt, mint Ábrahám

⁴⁸ A zsidók így feleltek neki: „Nem jól mondjuk-e mi, hogy te samáriai vagy, és ördög van benned?“

⁴⁹ Jézus így felelt: „Nincs énbennem ördög, hanem tisztelem az én Atyámat, és ti gyaláztok engem. ⁵⁰ Pedig én nem keresem a dicsőséget: van, aki keresi, és megítéli. ⁵¹ Bizony, bizony mondom néktek, ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha.“

⁵² A zsidók pedig ezt mondták neki: „Most értettük meg, hogy ördög van benned. Ábrahám meghalt, a próféták is, és te azt mondod: ha valaki megtartja az én beszédemet, nem kóstol halált soha. ⁵³ Vagy pedig nagyobb vagy te atyánknál, Ábrahámnál, aki meghalt? A próféták is meghaltak: kinek állítod magadat?“

⁵⁴ Jézus így felelt: „Ha én dicsőítem magamat, az én dicsőségem semmi: az én Atyám az, aki dicsőít engem, akiről ti azt mondjátok, hogy a ti Istenetek, ⁵⁵ és nem ismeritek őt: de én ismerem, és ha azt mondom, hogy nem ismerem őt, hozzátok hasonlónak, hazuggá leszek:

de ismerem őt, és az ő beszédét megtartom.
56 Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat, látta is, és örült.“

57 A zsidók pedig ezt mondták neki: „Még ötvenesztendősem sem vagy, és Ábrahámot láttad?“

58 Mondta nekik Jézus: „Bizony, bizony mondom néktek: mielőtt Ábrahám lett volna: én vagyok.“ 59 Erre köveket ragadtak, hogy reáhajigálják. Jézus pedig elrejtőzködött, és kiment a templomból, átmenve közöttük, és ilyen módon eltávozott.

9

A vakon született ember meggyógyítása szombaton

1 És amint eltávozott, látott egy embert, aki születésétől fogva vak volt. 2 És kérdezték őt a tanítványai, ezt mondván: „Mester, ki vétkezett, ez vagy ennek szülei, hogy vakon született?“

3 Jézus így felelt: „Nem ő vétkezett, nem is a szülei, hanem azért van ez így, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai. 4 Nekem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem, amíg nappal van: eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat. 5 Míg e világon vagyok, e világ világossága vagyok.“

6 Ezeket mondván, a földre köpött, és a nyálából sarat csinált, és rákenete a sarat a vak szeméire, 7 és mondta neki: „Menj el, mosakodj meg a

Siloám-tavában” – ami azt jelenti: küldött. Elment tehát és megmosakodott, és mire megjött, látott.

⁸ A szomszédok, és akik korábban látták azt, hogy vak volt, ezt mondták: „Nem ő-e az, aki itt szokott ülni és koldulni?” ⁹ Némelyek azt mondák, hogy ez az, mások pedig azt, hogy hasonlít hozzá.

De ő kijelentette: „Én vagyok az.”

¹⁰ Ekkor ezt mondták neki: „Hogyan nyíltak meg a te szemeid?”

¹¹ Ő így felelt, és ezt mondta: „Egy ember, akit Jézusnak hívnak, sarat készített, és rákenete a szemeimre, és ezt mondta nekem: Menj el a Siloám-tavára, és mosakodjál meg. Miután pedig elmentem és megmosakodtam, megjött a látásom.”

¹² Ekkor ezt mondták neki: „Hol van ő?”

Ő pedig mondta: „Nem tudom.”

A meggyógyított vak kihallgatása és kiközösítése

¹³ Ekkor elvitték őt, aki előbb még vak volt, a farizeusokhoz. ¹⁴ Mikor pedig Jézus a sarat csinálta, és felnyitotta a szemeit, szombat volt.

¹⁵ A farizeusok szintén megkérdezték, hogyan jött meg a látása? Ő pedig ezt mondta nekik: „Sarat tett a szemeimre, megmosakodtam, és látok.”

¹⁶ Mondták azért némelyek a farizeusok közül: „Ez az ember nincsen Istentől, mert nem tartja meg a szombatot.”

Mások ezt mondták: „Hogyan tehet bűnös ember ilyen jeleket?” És meghasonlás támadt köztük.

¹⁷ Újra mondták a vaknak: „Te mit mondasz róla, hogy megnyitotta a szemeidet?”

Ő pedig mondta: „Hogy próféta.”

¹⁸ A zsidók pedig nem hitték róla, hogy vak volt, és megjött a látása, mígnem előhívták annak szüleit, akinek megjött a látása. ¹⁹ És megkérdezték őket, ezt mondva: „Ez a ti fiatok, akiről azt mondjátok, hogy vakon született? Mi módon lát hát most?”

²⁰ A szülei ezt felelték, és mondták nekik: „Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született: ²¹ de miképpen lát most, nem tudjuk, vagy ki nyitotta meg a szemeit, mi nem tudjuk. Elég idős már, őt kérdezzétek, ő beszéljen magáról.” ²² Ezeket mondták az ő szülei, mivel félték a zsidóktól, mert megegyeztek már a zsidók, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, ki kell rekeszteni a gyülekezetből. ²³ Ezért mondták a szülei, hogy elég idős, őt kérdezzétek.

²⁴ Másodszor is odahívták az embert, aki vak volt, és mondták neki: „Dicsőítsd az Istent: mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.”

²⁵ Ő pedig így válaszolt: „Hogy bűnös-e, nem tudom: egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok.”

²⁶ Ekkor újra megkérdezték tőle: „Mit csinált veled? Hogyan nyitotta meg a szemeidet?”

²⁷ Ő így felelt: „Már mondtam nektek, és nem hallottátok meg: miért akarjátok újra hallani? Vagy ti is az ő tanítványai akartok lenni?”

²⁸ Szidalmazták őt, és ezt mondták: „Te vagy az ő tanítványa, mi pedig Mózes tanítványai vagyunk. ²⁹ Mi tudjuk, hogy Mózeszel beszélt az Isten: erről pedig azt sem tudjuk, honnan való.”

³⁰ Az az ember így válaszolt nekik: „Bizony az a csodálatos, hogy ti nem tudjátok honnan való, pedig az én szemeimet megnyitotta. ³¹ Pedig tudjuk, hogy az Isten nem hallgatja meg a bűnösöket, hanem ha valaki istenfélő, és az ő akaratát cselekszi, azt hallgatja meg. ³² Örök időktől fogva nem hallotta senki, hogy vakon születtnek szemeit valaki megnyitotta volna. ³³ Ha ő nem Istentől volna, semmit sem tudott volna cselekedni.”

³⁴ Ekkor ezt mondták neki: „Te mindenestől bűnben születted, és te tanítasz minket?” És kiközösítették őt.

A meggyógyított vak hite és a farizeusok vaksága

³⁵ Meghallotta Jézus, hogy kiközösítették őt, és amikor találkozott vele, ezt mondta neki: „Hiszel-e az Isten Fiában?”

³⁶ Az így válaszolt: „Ki az, Uram, hogy higgyek benne?”

³⁷ Jézus pedig ezt mondta neki: „Láttad őt, és aki beszél veled, ő az.”

³⁸ Erre azt mondta: „Hiszek, Uram.” És imádta őt.

³⁹ Jézus pedig azt mondta: „Ítélet végett jöttem én e világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakok legyenek.”

⁴⁰ Némely farizeus meghallotta ezt, akik vele voltak, és mondták neki: „Talán mi is vakok vagyunk?”

⁴¹ Jézus azt mondta nekik: „Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök, ámde azt mondjátok, hogy látunk: ezért a ti bűnötök megmarad.”

10

A jó pásztor

¹ „Bizony, bizony mondom néktek: Aki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem máshonnan hatol be, tolvaj az és rabló. ² Aki pedig az ajtón megy be, az a juhok pásztora. ³ Ennek az őr ajtót nyit, és a juhok hallgatnak szavára, és a maga juhait nevükön szólítja, és kivezeti őket. ⁴ És mikor kiereszti a juhait, előttük megy, és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját. ⁵ Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak attól: mert nem ismerik az idegenek hangját.”

⁶ Ezt a példázatot mondta nekik Jézus, de ők nem értették, mi az, amit mondott nekik. ⁷ Újra mondta azért nekik Jézus: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy én vagyok a juhoknak ajtaja. ⁸ Mindazok, akik előttem jöttek, tolvajok és rablók: de nem hallgattak rájuk a juhok. ⁹ Én vagyok az ajtó: ha valaki énrajtam megy be, megtartatik, bejár és kijár majd, és legelőt talál.

¹⁰ A tolvaj nem egyébért jön, hanem hogy lopjon, öljön és pusztítson, én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek.

¹¹ Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért. ¹² A béres pedig nem igazi pásztor, neki a juhok nem tulajdonai. Amikor látja a farkast jönni, elhagyja a juhokat, és elfut: a farkas elragadja azokat, és elszéleszti a juhokat. ¹³ A béres pedig azért fut el, mert béres, és nincs gondja a juhokra.

¹⁴ Én vagyok a jó pásztor, ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim. ¹⁵ Ahogyan ismer engem az Atya, én is ismerem az Atyát, és életemet adom a juhokért. ¹⁶ Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell vezetnem, hallgatnak majd az én szavamra, és lesz egy akol és egy pásztor. ¹⁷ Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. ¹⁸ Senki sem veszi azt el éntőlem, hanem én adom oda azt magamtól. Van hatalmam odaadni, és van hatalmam ismét visszavenni azt. Ezt a parancsolatot kaptam az én Atyámtól.“

¹⁹ Újra meg hasonlítás támadt a zsidók között e beszédek miatt. ²⁰ Sokan mondták közülük: „Ördög van benne, és bolondozik, mit hallgattok reá?”

²¹ Mások azt mondták: „Ezek nem megszállott ember beszédei. Vajon az ördög megnyithatja-e a vakok szemeit?”

Jézus a templomszentelési ünnepen

²² Jeruzsálemben pedig a templomszentelés ünnepe és tél volt. ²³ Jézus a templomban, Salamon tornácában járt. ²⁴ Körülvették azért a zsidók, és mondták neki: „Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyíltan!”

²⁵ Jézus így felelt: „Megmondtam néktek, és nem hiszitek: a cselekedetek, amelyeket én cselekszem az én Atyám nevében, azok tesznek bizonyosságot rólam. ²⁶ De ti nem hisztek, mert ti nem az én juhaim közül vagytok, amint megmondtam néktek. ²⁷ Az én juhaim hallják az én szavamat, én ismerem őket, és követnek engem. ²⁸ Örök életet adok nekik, soha el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből. ²⁹ Az én Atyám, aki őket adta nekem, nagyobb mindennél, senki sem ragadhatja ki őket az Atyámnak kezéből. ³⁰ Én és az Atya egy vagyunk.”

Jézust meg akarják kövezni istenkáromlásért

³¹ Ekkor ismét köveket ragadtak a zsidók, hogy megkövezzék őt. ³² Jézus így felelt nekik: „Sok jó dolgot mutattam nektek az én Atyámtól, azok közül melyikért köveztek meg engem?”

³³ A zsidók így feleltek neki: „Jó dologért nem kövezünk meg téged, hanem káromlásért, tudniillik, hogy te ember létedre Istenné teszed magadat.”

³⁴ Jézus így felelt nekik: „Nincs-e megírva a ti törvényetekben: »én mondtam: istenek vagytok«? ³⁵ Ha azokat isteneknek mondta, akikhez az Isten beszéde szólt, márpedig az

Írást nem lehet érvénytelenné tenni, ³⁶ akkor arról ti azt mondjátok, akit az Atya megszentelt és elküldött e világra: Káromlást szólsz, mivelhogy azt mondtam: az Isten Fia vagyok?! ³⁷ Ha az én Atyám dolgait nem cselekszem, ne higgyetek nekem, ³⁸ ha pedig azokat cselekszem, ha nekem nem hisztek is, higgyetek a cselekedeteknek: hogy megtudjátok és elhiggyétek, hogy az Atya énbennem van, és én őbenne vagyok.” ³⁹ Ismét meg akarták azért őt fogni, de kiment a kezük közül.

⁴⁰ Jézus újra elment, túl a Jordánon, arra a helyre, ahol János először keresztelt, és ott maradt. ⁴¹ És sokan mentek oda hozzá, és mondták, hogy János nem tett ugyan semmi csodát, de mindaz, amit János felőle mondott, igaz volt. ⁴² És sokan hittek ott ő benne.

11

Lázár feltámasztása

¹ Volt pedig egy beteg ember, Lázár, Bethániából, Máriának és az ő testvérének, Mártának falujából. ² Az a Mária volt az, aki megkenete az Urat kenettel, és a hajával törölte meg annak lábait: az ő testvére, Lázár volt beteg. ³ Testvérei tehát hozzá küldtek, s ezt üzenték: „Uram, íme, akit szeretsz, beteg.”

⁴ Jézus pedig, amikor ezt meghallotta, ezt mondta: „Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségére való, hogy dicsőíttessék általa az Istennek Fia.” ⁵ Jézus pedig szerette Mártát és annak nővérét és Lázárt. ⁶ Mikor tehát

meghallotta, hogy beteg, akkor két napig maradt azon a helyen, ahol volt, ⁷ de azután ezt mondta tanítványainak: „Menjünk ismét Júdeába.”

⁸ A tanítványok ezt mondták neki: „Mester, most akartak téged megkövezni a júdabeliek, és újra odamégy?”

⁹ Jézus így felelt: „Vagy nem tizenkét órája van-e a napnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja a világnak világosságát. ¹⁰ De aki éjjel jár, megbotlik, mert nincsen abban világosság.”

¹¹ Ezeket mondta nekik, és hozzátette: „Lázár, a mi barátunk, elaludt, de elmegyek, hogy felköltsem őt.”

¹² A tanítványai azt mondták erre: „Uram, ha elaludt, meggyógyul.” ¹³ Pedig Jézus a haláláról beszélt, de ők azt hitték, hogy álomba merülésről szól.

¹⁴ Ekkor aztán Jézus nyíltan megmondta nekik: „Lázár meghalt, ¹⁵ és örülök, hogy nem voltam ott, tiértetek, hogy higgyetek. De menjünk el őhozzá!”

¹⁶ Tamás, akit Ikernek hívtak, azt mondta tanítványtársainak: „Menjünk el mi is, hogy meghaljunk vele.”

¹⁷ Jézus pedig elment, és úgy találta, hogy Lázár már négy napja van a sírban. ¹⁸ Betánia pedig közel volt Jeruzsálemhez, mintegy tizenöt futamnyira, ¹⁹ ezért a zsidók közül sokan mentek Mártához és Máriához, hogy vigasztalják őket az ő testvérük miatt. ²⁰ Márta, amint meghallotta, hogy Jézus jön, elébe ment, Mária pedig otthon ült.

²¹ Márta ekkor ezt mondta Jézusnak: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. ²² De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja neked az Isten.”

²³ Jézus ezt mondta neki: „Feltámad a testvéred.”

²⁴ Márta ezt mondta neki: „Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon.”

²⁵ Jézus ezt mondta neki: „Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbennem, ha meghal is, él, ²⁶ és aki él és hisz énbennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?”

²⁷ Márta így felelt: „Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Istennek Fia, aki e világra jövendő.”

²⁸ Amint ezeket mondta, elment, és titkon szólította az ő testvérét, Máriát, mondván: „A Mester itt van, és hív téged.” ²⁹ Mihelyt ez meghallotta, felkelt hamar, és hozzáment.

³⁰ Jézus pedig nem ment még be a faluba, hanem azon a helyen volt, ahová Márta elébe ment.

³¹ A zsidók azért, akik ővele otthon voltak, és vigasztalták őt, látva, hogy Mária hamar felkelt és kiment, utánamentek, ezt mondva: „A sírhoz megy, hogy ott sírjon.”

³² Mária pedig, amint odaért, ahol Jézus volt, meglátva őt, a lábaihoz esett, ezt mondva neki: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg az én testvérem.”

³³ Jézus pedig, amint látta, hogy sír, és sírnak a vele jött zsidók is, elbúsult lelkében, és igen megrendült. ³⁴ És mondta: „Hová helyeztéték őt?”

Mondták neki: „Uram, gyere, és lásd meg!”

³⁵ Könnyekre fakadt Jézus.

³⁶ Mondták azért a zsidók: „Íme, mennyire szerette őt!”

³⁷ Némelyek pedig ezt mondták közülük: „Ő, aki a vaknak szemét felnyitotta, nem tehette volna-e meg, hogy ez ne haljon meg?”

³⁸ Jézus pedig újra felindulva magában, odament a sírhoz. Az pedig egy üreg volt, és kő feküdt rajta. ³⁹ Jézus ezt mondta: „Vegyétek el a követ.”

A megholtnak nőtestvére, Márta ezt mondta neki: „Uram, immár szaga van, hiszen negyednapos.”

⁴⁰ Jézus ezt mondta neki: „Nem mondtam neked, hogy ha hiszel, meglátod majd az Istennek dicsőségét?”

⁴¹ Elvették azért a követ onnan, ahol a megholt feküdt. Jézus pedig felemelte szemeit az égre, és mondta: „Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál engem. ⁴² Tudtam is, hogy te mindenkor meghallgatsz engem, csak a körülálló sokaság miatt mondtam, hogy elhiggyék, hogy te küldtél engem.”

⁴³ És mikor ezeket mondta, fennhangon kiáltott: „Lázár, jöjj ki!” ⁴⁴ És kijött a megholt, lábain és kezein kötelékekkel megkötözve, és az orcája kendővel volt leborítva.

Mondta nekik Jézus: „Oldozzátok el, és hagyjátok elmenni.”

A nagytanács elhatározza Jézus megölését

⁴⁵ Sokan hittek őbenne azok közül a zsidók közül, akik Máriához mentek, és látták, amiket cselekedett. ⁴⁶ De némelyek azok közül elmentek a farizeusokhoz, és elbeszélték nekik, amiket Jézus cselekedett. ⁴⁷ Egybegyűjtötték azért a papi fejedelmek és a farizeusok a főtanácsot, és mondták: „Mit cselekedjünk? Mert ez az ember sok csodát művel.

⁴⁸ Ha ekképpen hagyjuk őt, mindenki hinni fog ő benne: és eljönnek majd a rómaiak, és elveszik tőlünk mind a helyet is, mind a népet is.”

⁴⁹ Egy pedig közülük, Kajafás, aki főpap volt abban az esztendőben, mondta nekik: „Ti semmit sem tudtok. ⁵⁰ Még arra sem gondoltok, hogy jobb nékünk, hogy egy ember haljon meg a népért, és ne az egész nép vesszen el.”

⁵¹ Ezt pedig nem magától mondta: hanem mivel abban az esztendőben főpap volt, jövendőt mondott, hogy Jézus meg fog halni a népért, ⁵² és nemcsak a népért, hanem azért is, hogy az Istennek elszéledt gyermekeit egybegyűjtse.

⁵³ Ama naptól azért azon tanakodtak, hogy őt megöljék. ⁵⁴ Jézus tehát nem járt többé nyilvánosan a zsidók között, hanem elment onnan a vidékre, a pusztához közel, egy Efraim nevű városba, és ott tartózkodott az ő tanítványaival.

⁵⁵ Közel volt pedig a zsidók húsvétja: vidékről sokan mentek fel Jeruzsálembe húsvét előtt, hogy megtisztuljanak. ⁵⁶ A templomban állva keresték Jézust, és így szóltak egymáshoz: „Mit gondoltok, hogy nem jön-e fel az ünnepre?”

⁵⁷ A papi fejedelmek pedig és a farizeusok is parancsot adtak, hogy ha valaki megtudja, hogy hol van, jelentse, hogy megfogják.

12

Jézus megkenetése Betániában

Mt 26,6-13; Mk 14,3-9

¹ Jézus azért hat nappal a húsvét előtt elment Betániába, ahol a meghalt Lázár volt, akit feltámasztott a halálból. ² Vacsorát készítettek ott neki, Márta szolgált fel, Lázár pedig egy volt azok közül, akik együtt ültek övele. ³ Mária ekkor elővett egy font igazi, drága nárdusból való kenetet, megkenete Jézus lábait, és megtörölte saját hajával, a ház pedig megtelt a kenet illatával.

⁴ Egy az ő tanítványai közül, Iskáriótes Júdás, Simonnak fia, aki őt majd elárulja, ezt mondta:

⁵ „Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénárért, és miért nem adták a szegényeknek?”

⁶ Ezt pedig nem azért mondta, mintha neki a szegényekre volna gondja, hanem mivel tolvaj volt, nála volt az erszény, és amit abba tettek, elcsente.

⁷ Jézus erre ezt mondta: „Hagyj békét neki, az én temetésem idejére tartogatta ezt. ⁸ Mert szegények mindenkor vannak veletek, én pedig nem mindenkor vagyok.”

A nagytanács elhatározza Lázár megölését

⁹ A zsidók közül nagy sokaság értesült arról, hogy ő ott van, és odamentek, nemcsak Jézus miatt, hanem hogy Lázárt is lássák, akit

feltámasztott a halálból. ¹⁰ A papi fejedelmek pedig tanácskoztak, hogy Lázárt is megöljék, ¹¹ mivel a zsidók közül sokan miatta mentek oda, és hittek Jézusban.

Jézus bevonul Jeruzsálembe

Mt 21,1-11; Mk 11,1-11; Lk 19,29-38

¹² Másnap a nagy sokaság, amely az ünnepre jött, hallván, hogy Jézus Jeruzsálembe jön, ¹³ pálmaágakat vett, kiment elé, és így kiáltott: „Hozsánna!

Áldott, aki jön az Úrnak nevében,
az Izraelnek Királya!”

¹⁴ Jézus pedig talált egy szamarat, felült rá, amint meg van írva:

¹⁵ „Ne félj, Sionnak leánya!

Íme, királyod jön,
szamárcsikón ülve.”

¹⁶ Ezeket pedig nem értették eleinte az ő tanítványai: hanem amikor Jézus megdicsőült, akkor emlékeztek vissza, hogy azokat művelték vele, amik róla meg vannak írva.

¹⁷ A sokaság pedig, amely vele volt, amikor kihívta Lázárt a koporsóból, és feltámasztotta őt a halálból, bizonyosságot tett. ¹⁸ Azért is ment elébe a sokaság, mivel hallotta, hogy ezt a csodát művelte. ¹⁹ A farizeusok egymás között ezt mondták: „Látjátok-e, hogy semmit sem értek? Íme, a világ őutána megy.”

A földbe esett búzaszem

²⁰ Néhány görög is volt azok között, akik felmentek, hogy imádkozzanak az ünnepen.

²¹ Ezek a galileai Bétsaidából való Fülöphöz mentek, és kérték őt, ezt mondván: „Uram, látni akarjuk Jézust.” ²² Fülöp elment, és szólt Andrásnak, András és Fülöp pedig szólt Jézusnak.

²³ Jézus pedig ezt felelte nekik: „Eljött az óra, hogy megdicsőüljön az Emberfia. ²⁴ Bizony, bizony mondom néktek: ha a földre esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad, ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem. ²⁵ Aki szereti a maga életét, elveszti azt, és aki gyűlöli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt. ²⁶ Aki nekem szolgál, engem kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is: és aki nekem szolgál, megbecsüli azt az Atya.

²⁷ Most háborog az én lelkem, és mit mondjak: Atyám, ments meg engem ettől az órától? De hiszen éppen ezért jutottam erre az órára. ²⁸ Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!”

Szózat jött azért az égből: „Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem.” ²⁹ A sokaság azért, amely ott állt, és hallotta, azt mondta, hogy mennydörgött, mások mondták: „Angyal szólt neki.”

³⁰ Jézus ezt mondta: „Nem értem szólott ez a hang, hanem tiértetek. ³¹ Most van e világ kárhoztatása, most vettetik ki e világ fejedelme: ³² Én pedig, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.” ³³ Ezt pedig azért mondta, hogy megjelentse, milyen halállal kell meghalnia.

Járjatok világosságban!

³⁴ A sokaság ezt felelte neki: „Mi azt hallottuk a törvényből, hogy a Krisztus örökké megmarad: hogyan mondhatod hát te, hogy az Emberfiának fel kell emeltetnie? Kicsoda ez az Emberfia?”

³⁵ Jézus azt mondta nekik: „Még egy kevés ideig veletek van a világosság. Járjatok, amíg világosságotok van, hogy sötétség ne lepjen meg titeket: mert aki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy. ³⁶ Míg a világosságotok megvan, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiai legyetek.” Ezeket mondta Jézus, és elmenve, elrejtőzködött előlük.

A nép hite és hitetlensége

³⁷ És noha ő ennyi jelt tett előttük, mégsem hittek őbenne, ³⁸ hogy beteljesedjék Ézsaiás próféta beszéde, amelyet mondott:

„Uram, ki hitt a mi tanításunknak,
és az Úr karja kinek jelentetett meg?”

³⁹ Azért nem hihettek, mert Ézsaiás ezt is mondta:

⁴⁰ „Megvakította a szemeiket,
és megkeményítette a szívüket,
hogy szemeikkel ne lássanak,
és szívükkel ne értsenek,
meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam
őket.”

⁴¹ Ezeket mondta Ézsaiás, amikor látta az ő dicsőségét, és őrála beszélt.

⁴² Mindazáltal a főemberek közül is sokan hittek őbenne, de a farizeusok miatt nem vallották be, hogy ki ne rekesszék őket a gyülekezetből,

⁴³ mert inkább szerették az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét.

Aki hisz Jézusban, az Atyában hisz

⁴⁴ Jézus pedig kiáltva ezt mondta: „Aki hisz énbennem, nem énbennem hisz, hanem abban, aki elküldött engem; ⁴⁵ és aki engem lát, azt látja, aki küldött engem. ⁴⁶ Én világosságul jöttem e világba, hogy senki ne maradjon a sötétségben, aki énbennem hisz.

⁴⁷ Ha valaki hallja az én beszédeimet, és nem hisz, én nem kárhoztatom azt; mert nem azért jöttem, hogy kárhoztassam a világot, hanem hogy megtartsam a világot. ⁴⁸ Aki megvet engem, és nem fogadja el az én beszédeimet, annak van, aki őt elítélje: a beszéd, amelyet szólottam, az ítéli el őt az utolsó napon. ⁴⁹ Mert én nem magamtól szóltam, hanem az Atya, aki küldött engem, ő parancsolta nekem, hogy mit mondjak, és mit beszéljek. ⁵⁰ És tudom, hogy az ő parancsolata örök élet. Amiket azért én beszélek, úgy beszélem, amint az Atya mondta nekem.“

13

Jézus megmossa tanítványai lábát

¹ A húsvét ünnepe előtt tudta Jézus, hogy eljött az ő órája, hogy átmenjen e világból az Atyához, pedig szerette az övéit e világon, mindvégig szerette őket.

² És vacsora közben, amikor az ördög bele-sugallta már Iskáriótes Júdásnak, Simon fiának szívébe, hogy árulja el őt, ³ tudta Jézus, hogy az

Atya mindent hatalmába adott neki, és hogy ő az Istentől jött, és az Istenhez megy, ⁴ felkelt a vacsorától, levette a felsőruháját, és egy kendőt véve, körülkötötte magát. ⁵ Azután vizet töltött a medencébe, és mosni kezdte a tanítványok lábait és megtörölni a kendővel, amellyel körül van kötve.

⁶ Mikor pedig Simon Péterhez ment oda, az azt mondta neki: „Uram, te mosod meg az én lábaimat?”

⁷ Jézus válaszolt neki, és ezt mondta: „Amit én cselekszem, te azt most nem érted, de később majd megérted.”

⁸ Péter ezt mondta neki: „Az én lábaimat nem mosod meg soha!”

Jézus így felelt: „Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs énhozzám.”

⁹ Simon Péter ezt mondta: „Uram, ne csak lábaimat, hanem a kezeimet és a fejemet is!”

¹⁰ Jézus ezt mondta neki: „Aki megfürdött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta, ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan.” ¹¹ Tudta ugyanis, hogy ki árulja el őt, azért mondta: „Nem vagytok mindnyájan tiszták!”

A Mester és tanítványai

¹² Mikor azért megmosta lábukat, és a felsőruháját felvette, újra leülve, mondta nekik: „Értitek-e, hogy mit cselekedtem veletek? ¹³ Ti engem így hívtok: Mester és Uram. És jól mondjátok, mert az vagyok. ¹⁴ Azért, ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is

meg kell mosnotok egymás lábait. ¹⁵ Mert példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjétek. ¹⁶ Bizony, bizony mondom néktek: a szolga nem nagyobb az ő Uránál, sem a követ nem nagyobb annál, aki azt küldte. ¹⁷ Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha így cselekszettek.

¹⁸ Nem mindnyájatokról szólok, én tudom, kiket választottam ki, hanem hogy beteljesedjék az Írás: »aki velem ette a kenyeret, a sarkát emelte fel ellenem.«

¹⁹ Most mondom meg nektek, mielőtt megtörténne, hogy mikor meglesz, higgyétek majd, hogy én vagyok. ²⁰ Bizony, bizony mondom néktek: aki befogadja, ha valakit elküldök, engem fogad be, aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött.“

Jézus árulója

Mt 26,20-25; Mk 14,17-21; Lk 22,21-23

²¹ Mikor ezeket mondta Jézus, igen nyugtalankodott lelkében, s bizonyrágot tett, és mondta: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy egy közületek elárul engem.“

²² A tanítványok ekkor bizonytalankodva egymásra tekintettek, hogy kiről szól. ²³ Egy pedig az ő tanítványai közül Jézus keblén nyugodott, akit Jézus szeretett. ²⁴ Intett neki Simon Péter, hogy tudakozza meg, ki az, akiről szól.

²⁵ Az pedig Jézus kebelére hajolva, mondta neki: „Uram, ki az?“

²⁶ Jézus így felelt: „Az, akinek én a bemártott falatot adom.“ És bemártva a falatot, adta

Iskáriótes Júdásnak, Simon fiának. ²⁷ És akkor a falat után belement a Sátán.

Jézus pedig ezt mondta neki: „Amit cselekszel, hamar cselekedd.“ ²⁸ Azt pedig senki sem értette az ott ülők közül, hogy miért mondta neki. ²⁹ Némelyek ugyanis azt állították, mivel az ereszény Júdásnál volt, hogy azt mondta neki Jézus: „Vedd meg, amire szükségünk van az ünnepre“, vagy azt, hogy adjon valamit a szegényeknek. ³⁰ Az pedig, mihelyt a falatot elfogadta, kiment. Ekkor éjszaka volt.

Az új parancsolat

³¹ Mikor pedig kiment, ezt mondta Jézus: „Most dicsőült meg az Emberfia, az Isten dicsőült meg őbenne; ³² ha pedig az Isten dicsőült meg őbenne, az Isten is megdicsőíti őt önmagában, és azonnal megdicsőíti őt.

³³ Fiaim, egy kevés ideig még veletek vagyok. Kerestek majd engem, de amiként a zsidóknak megmondtam, hogy ahová én megyek, ti nem jöhettek, most néktek is mondom.

³⁴ Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek, amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. ³⁵ Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.“

Péter fogadkozása

Mt 26,31-35; Mk 14,27-31; Lk 22,31-34

³⁶ Simon Péter megkérdezte tőle: „Uram, hová mégy?“

Jézus így felelt: „Ahová én megyek, most énutánam nem jöhetsz, de később utánam fogsz jönni.”

³⁷ Péter ezt mondta neki: „Uram, miért nem mehetek most utánad? Az életemet adom érted!”

³⁸ Jézus így felelt: „Az életedet adod értem? Bizony, bizony mondom neked, nem szólal meg addig a kakas, amíg háromszor meg nem tagadsz engem.”

14

Jézus az út az Atyához

¹ „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. ² Az én Atyámnak házában sok lakóhely van, ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek. ³ És ha majd elmegyek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. ⁴ Tudjátok, hogy hová megyek, és az utat is tudjátok.”

⁵ Mondta neki Tamás: „Uram, nem tudjuk, hová mégy, mi módon tudhatjuk akkor az utat?”

⁶ Mondta neki Jézus: „Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam. ⁷ Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is, és mostantól fogva ismeritek őt, és látjátok őt.”

⁸ Mondta neki Fülöp: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk!”

⁹ Jézus erre azt mondta: „Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem látott, látta az Atyát, mi módon mondd azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát? ¹⁰ Nem hiszed-e, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? A beszédeket, amelyeket én mondok néktek, nem magamtól mondom, hanem az Atya, aki énbennem lakik, ő cselekszi ezeket a dolgokat. ¹¹ Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van, ha pedig másért nem, magukért a cselekedetekért higgyetek nekem.

A másik Vigasztaló ígérete

¹² „Bizony, bizony mondom néktek: Aki hisz énbennem, az cselekszi is majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem, és nagyobbakat is cselekszik azoknál, mert én az én Atyámhoz megyek. ¹³ Akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. ¹⁴ Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.

¹⁵ Ha szerettek engem, az én parancsolataimat tartsátok meg. ¹⁶ És én kérem az Atyát, és más Vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. ¹⁷ Az igazságnak ama Lelkét: akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt, és nem ismeri őt, de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.

¹⁸ Nem hagylak titeket árvakul, eljövök ti-hozzátok. ¹⁹ Még egy kevés idő, és a világ nem lát engem többé, de ti megláttok engem: mert én élek, és ti is élni fogtok. ²⁰ Azon a napon

megtudjátok majd ti, hogy én az én Atyámban vagyok, és ti énbennem, és én tibennetek. ²¹ Aki ismeri az én parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.“

²² Mondta neki Júdás (nem az Iskáriótes): „Uram, miért van az, hogy nekünk jelented ki magadat, és nem a világnak?“

²³ Jézus így felelt: „Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és elmegyünk hozzá, és nála lakunk.

²⁴ Aki nem szeret engem, nem tartja meg az én beszédeimet: és az a beszéd, amelyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki küldött engem.

²⁵ Ezeket beszéltem nektek, amíg veletek voltam. ²⁶ A Vigasztaló pedig a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam nektek. ²⁷ Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek: nem úgy adom nektek, amint a világ adja. Ne nyugtalanokdjék a ti szívetek, se ne féljen!

²⁸ Hallottátok, hogy én azt mondtam nektek: Elmegyek, és eljövök hozzátok. Ha szeretnétek engem, örvendeznétek, hogy azt mondtam: Elmegyek az Atyához, mert az én Atyám nagyobb nálam. ²⁹ Most mondom ezt nektek, mielőtt megtörténik, hogy amikor majd megtörténik, higgyetek. ³⁰ Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme, de énbennem nincsen semmije. ³¹ De hogy megtudja a világ, hogy

szeretem az Atyát, és úgy cselekszem, amint az én Atyám parancsolta nekem: keljetek fel, menjünk el innen.”

15

Az igazi szőlőtő

¹ „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. ² Minden szőlővesszőt, amely énbennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz, mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen. ³ Ti már tiszták vagytok az által a beszéd által, amelyet szóltam néktek. ⁴ Maradjatok énbennem és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőkén, akképpen ti sem, ha nem maradtok énbennem.

⁵ Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nélkülem semmit sem cselekedhettek. ⁶ Ha valaki nem marad énbennem, kivettetik, mint a szőlővessző, és megszárad, és egybegyűjtik ezeket, és a tűzre vetik, és megégnek. ⁷ Ha énbennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjetek, amit csak akartok, és megadatik néktek. ⁸ Abban dicsőül meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és tanítványaim lesztek.

Aki Krisztusban marad, megmarad a szeretetben

⁹ „Amiképpen az Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket: maradjatok meg ebben

az én szeretetemben. ¹⁰ Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben, amiképpen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. ¹¹ Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon bennetek az én örömöm, és a ti örömötök teljessé legyen.

¹² Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket. ¹³ Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja az ő barátaiért. ¹⁴ Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok nektek. ¹⁵ Nem mondtalak többé titeket szolgálóknak, mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura, titeket pedig barátaimnak mondtalak, mert mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam nektek. ¹⁶ Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendelvek titeket, hogy ti elmenjete, és gyümölcsöt teremjete, és a ti gyümölcsötök megmaradjon, hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. ¹⁷ Ezeket parancsolom nektek, hogy egymást szeressétek.

A tanítványok és a világ

¹⁸ „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket. ¹⁹ Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé, de mivel nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ. ²⁰ Emlékezzetek meg arról a beszédről, amelyet én mondtam

nektek: Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd, ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd. ²¹ De mindezt az én nevemért cselekszik veletek, mivel nem ismerik azt, aki küldött engem. ²² Ha nem jöttem volna, és nem beszéltem volna nekik, nem volna bűnük: de most nincs mivel menteniük bűnüket. ²³ Aki engem gyűlöl, gyűlöli az én Atyámat is. ²⁴ Ha azokat a cselekedeteket nem cselekedtem volna közöttük, amelyeket senki más nem cselekedett, nem volna bűnük, de most láttak is, gyűlöltek is, mind engem, mind az én Atyámat. ²⁵ De azért lett így, hogy beteljesedjék a mondás, amely megíratott az ő törvényükben: »Ok nélkül gyűlöltek engem.«

²⁶ Mikor pedig eljön majd a Vigasztaló, akit én küldök néktek az Atyától, az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd énrólam bizonyosságot. ²⁷ De ti is bizonyosságot tesztek, mert kezdettől fogva énvelem vagytok.

16

¹ Ezeket azért mondtam nektek, hogy meg ne botránkozzatok. ² A gyülekezetekből kirekesztenek titeket, sőt eljön idő, hogy aki megöl titeket, mind azt hiszi, hogy Istennek tetsző dolgot cselekszik. ³ És ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem. ⁴ Ezeket pedig azért mondom nektek, hogy amikor eljön az az idő, megemlékezzetek rá: én megmondtam nektek.“

A Szentlélek elvezet a teljes igazságra

„De ezeket kezdetben nem mondtam nektek, mivel veletek voltam. ⁵ Most pedig elmegyek ahhoz, aki elküldött engem, és senki sem kérdezi tőlem közületek: Hová mégy? ⁶ Hanem mivel ezeket mondom nektek, szomorúság töltötte el a szíveteket. ⁷ De én az igazat mondom nektek: Jobb nektek, ha én elmegyek; mert ha nem megyek el, nem jön el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok. ⁸ És amikor eljön, megfeddi a világot a bűn, az igazság és az ítélet tekintetében: ⁹ a bűn az, hogy nem hisznek énbennem; ¹⁰ az igazság az, hogy én az én Atyámhoz megyek, és többé nem láttok engem; ¹¹ az ítélet pedig az, hogy e világ fejedelme megítéltetett.

¹² Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most nem tudjátok elhordozni. ¹³ De mikor eljön ő, az igazság Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendőket jelenti ki nektek. ¹⁴ Ő engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és azt jelenti ki nektek. ¹⁵ Mindaz, ami az Atyáé, az mind az enyém; ezért mondtam, hogy az enyémből vesz, és azt jelenti ki nektek.

Jézus közeli visszatérését ígéri

¹⁶ „Egy kevés idő, és nem láttok engem, és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem: mert én az Atyához megyek.“

¹⁷ A tanítványai közül ezt mondták egymásnak: „Mi az, amit nekünk mond: Egy

kevés idő, és nem láttok engem, és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem, és ez: Mert én az Atyához megyek?“¹⁸ Ezért ezt mondták: „Mi az a kevés idő, amiről szól? Nem tudjuk, mit mond.“

¹⁹ Megértette azért Jézus, hogy őt akarják megkérdezni, és ezt mondta nekik: „Arról kérdezősködtök-e egymás között, hogy azt mondtam: Egy kevés idő, és nem láttok engem, és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem?“²⁰ Bizony, bizony mondom néktek, hogy ti sírni és jajgatni fogtok, a világ pedig örül; ti szomorkodtok, de szomorúságotok örömmre fordul.²¹ Az asszony, amikor szül, szomorúságban van, mert eljött az ő órája: de mikor megszüli az ő gyermekét, nem emlékezik többé a kínra az öröm miatt, hogy ember született e világra.²² Ti is azért most ugyan szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a ti szívetek, és senki el nem veszi tőletek a ti örömetöket.²³ És azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről.“

Jézus az imádság meghallgatását ígéri

„Bizony, bizony mondom néktek, hogy amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek.“²⁴ Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjetek és megkapjátok, hogy a ti örömetök teljes legyen.²⁵ Ezeket példázatokban mondtam nektek, de eljön az idő, mikor nem példázatokban beszélek majd nektek, hanem nyíltan beszélek nektek az Atyáról.²⁶ Azon a napon az én nevemben kértek

majd: és nem azt mondom nektek, hogy én fogom kérni az Atyát értetitek, ²⁷ mert maga az Atya szeret titeket, mivel ti szerettetek engem, és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem. ²⁸ Én az Atyától jöttem, és eljöttem a világba; de most elhagyom e világot, és elmegyek az Atyához.”

²⁹ Tanítványai ekkor ezt mondták neki: „Íme, most nyíltan beszélsz, és nem példázatot mondasz. ³⁰ Most tudjuk, hogy te mindent tudsz, és nincs szükséged arra, hogy valaki téged megkérdezzen: ezért hisszük, hogy az Istentől jöttél.”

³¹ Jézus így felelt: „Most hiszitek? ³² Íme, eljön az óra, és immár el is jött, hogy elszéledjetez, ki-ki az övéihez, és engem egyedül hagyjatok, de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.

³³ Ezeket azért mondom néktek, hogy békességetek legyen énbennem. E világon nyomorúságotok lesz, de bízzatok: én legyőztem a világot.”

17

Jézus főpapi imádsága

¹ Ezeket beszélte Jézus, és felemelte szemeit az égre, és ezt mondta:

„Atyám, eljött az óra, dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged, ² mivel hatalmat adtál neki minden test felett, hogy örök életet adjon mindazoknak, akiket neki adtál. ³ Az örök élet pedig az, hogy megismerjenek téged, az egyedül

igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust. ⁴ Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, amelyet reám bízta, hogy elvégezzem. ⁵ És most te dicsőíts meg engem, Atyám, önmagadnál azzal a dicsőséggel, amely enyém volt tenálad, mielőtt a világ lett.

⁶ Kijelentettem a te nevedet az embereknek, akiket e világból nekem adtál. Tied voltak, és nekem adtad őket, és a te beszédedet megtartották. ⁷ Most tudták meg, hogy mindaz, amit nekem adtál, tőled van; ⁸ mert azokat a beszédeket, amelyeket nekem adtál, őnekkik adtam, ők befogadták, és igazán megismerték, hogy én tőled jöttem, és elhitték, hogy te küldtél engem. ⁹ Én őértük könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál, mert a tied. ¹⁰ Az enyémeik mind a tied, és a tied az enyémeik: és megdicsőítetem őbennük. ¹¹ Én nem vagyok többé e világban, de ők a világban vannak, én pedig tehozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, akiket nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi! ¹² Amikor velük voltam a világon, én megtartottam őket a te nevedben, akiket nekem adtál, megőriztem őket, és senki el nem vezett közülük, csak a veszedelemnek fia, hogy az Írás beteljesüljön.

¹³ Most pedig tehozzád megyek, és ezeket beszélem a világban, hogy az én örömöm teljes legyen bennük. ¹⁴ A te igédet adtam nekik, és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, amint én sem vagyok e

világból való. ¹⁵ Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. ¹⁶ Nem e világból valók, amint én sem e világból vagyok. ¹⁷ Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te igéd igazság. ¹⁸ Amiképpen te küldtél engem e világba, úgy küldtem én is őket e világba: ¹⁹ én őérettük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban.

²⁰ De nemcsak őérettük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő szavukra hisznek majd énbennem, ²¹ hogy mindnyájan egyek legyenek, amint te énbennem, Atyám, és én tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem. ²² Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, őnekik adtam, hogy egyek legyenek, amiképpen mi egyek vagyunk: ²³ én őbennük és te énbennem: hogy tökéletesen egyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szerettél.

²⁴ Atyám, akiket nekem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is velem legyenek, hogy megláthassák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál: mert szerettél engem e világ kezdete előtt.

²⁵ Igazságos Atyám! A világ nem ismert téged, de én ismertelek téged, és ezek megismerik, hogy te küldtél engem, ²⁶ És megismertettem ővelük a te nevedet, és megismertetem, hogy az a szeretet legyen őbennük,

amellyel engem szeretted, és én is őbennük legyek.”

18

Jézus elfogatása

Mt 26,47-56; Mk 14,43-50; Lk 22,47-53

¹ Mikor ezeket mondta Jézus, kiment az ő tanítványaival együtt túl a Kedron-patakon, ahol egy kert volt, ahova bementek, ő és az ő tanítványai.

² Azt a helyet Júdás is ismerte, aki elárulta őt, mivel gyakran ott gyűltek össze Jézus és a tanítványai. ³ Júdás tehát maga mellé vette a katonai csapatot, a papi fejedelmektől és a farizeusoktól a szolgákat, odament fáklyákkal, lámpásokkal és fegyverekkel.

⁴ Jézus pedig tudva mindazt, ami reá következik, előrement, és mondta nekik: „Kit kerestek?”

⁵ Ők így feleltek neki: „A názáreti Jézust.”

Jézus ezt mondta nekik: „Én vagyok.” Ott állt pedig ővelük Júdás is, aki elárulta őt.

⁶ Amikor pedig azt mondta nekik: „Én vagyok” – hátratántorodtak, és földre estek.

⁷ Ismét megkérdezte őket: „Kit kerestek?”

És azok ezt mondták: „A názáreti Jézust.”

⁸ Jézus így felelt: „Mondtam néktek, hogy én vagyok az. Azért, ha engem kerestek, ezeket bocsássátok el.” ⁹ Hogy beteljesedjen a beszéd, amelyet mondott: „Azok közül, akiket nekem adtál, senkit sem vesztettem el.”

¹⁰ Simon Péter pedig, akinek szablyája volt, kirántotta azt, és megütötte a főpap szolgáját, és levágta annak jobb fülét. A szolga neve pedig Málkus volt.

¹¹ Jézus erre ezt mondta Péternek: „Tedd hüvelyébe a szablyádat! Vagy nem kell-e kiinnom a poharat, amelyet az Atya adott nekem?”

*Jézus kihallgatása Annás és Kajafás előtt
Mt 26,57-75; Mk 14,53-72; Lk 22,54-71*

¹² A csapat pedig, az ezredes és a zsidók szolgálói megfogták Jézust, és megkötözték őt, ¹³ és először Annáshoz vitték, mert ő apósa volt Kajafásnak, aki abban az esztendőben főpap volt. ¹⁴ Kajafás volt az, aki azt tanácsolta a zsidóknak, hogy jobb, hogy egy ember vesszen el a népért.

¹⁵ Simon Péter és egy másik tanítvány követte Jézust. Ez a tanítvány ismerőse volt a főpapnak, és bement Jézussal együtt a főpap udvarába; ¹⁶ Péter pedig kívül állt az ajtónál. Kiment tehát az a másik tanítvány, aki a főpapnak ismerőse volt, és szólt az ajtóőrzőnek, és bevitte Pétert.

¹⁷ Az ajtóőrző leány így szólt Péterhez: „Nemde te is ennek az embernek tanítványai közül való vagy?”

De ő így válaszolt: „Nem vagyok.”

¹⁸ A szolgák és a poroszlók ott álltak, szították a tüzet, mivel hűvös volt, és melegedtek. Ott állt Péter is övelük együtt, és melegedett.

¹⁹ A főpap pedig tanítványai és tanítása felől kérdezte Jézust.

²⁰ Jézus így felelt: „Én nyilvánosan szoltam a világhoz: mindenkor a zsinagógában és a templomban tanítottam, ahol a zsidók mindenünnen összegyülekeznek, és titkon semmit sem szoltam. ²¹ Miért kérdezel engem? Kérdezd azokat, akik hallották, mit beszéltem nekik: íme, ők tudják, amiket nekik mondtam.“

²² Amikor pedig ezeket mondta, egy a poroszlók közül, aki ott állt, arcul ütötte Jézust, és ezt mondta: „Így felelsz a főpapnak?“

²³ Jézus így felelt neki: „Ha gonoszul szoltam, tégy bizonyágot a gonoszságról, ha pedig jól, miért versz engem?“

²⁴ Annás ezután elküldte őt megkötözve Kajafához, a főpaphoz.

²⁵ Simon Péter pedig ott állt, és melegedett. Ekkor ezt mondták neki: „Nemde te is ennek a tanítványai közül való vagy?“

Ő tagadta, és azt mondta: „Nem vagyok.“

²⁶ A főpap szolgái közül az egyik, annak rokona, akinek a fülét Péter levágta, ezt mondta: „Nem láttalak-e én téged vele együtt a kertben?“ ²⁷ Péter ismét tagadta, és akkor azonnal megszólalt a kakas.

Jézus kihallgatása Pilátus előtt

Mt 27,1-2.11-21; Mk 15,1-15; Lk 23,1-5.13-25

²⁸ Jézust pedig Kajafástól a törvényházba vitték. Kora reggel volt. Ők nem mentek be a törvényházba, hogy ne legyenek tisztátalanák, és megehessék a húsvéti bárányt. ²⁹ Pilátus ekkor kiment hozzájuk, és mondta: „Milyen vádat hoztok fel ez ellen az ember ellen?“

³⁰ Ezt felelték neki: „Ha ez nem volna gonosztevő, nem adtuk volna őt a te kezébe.”

³¹ Pilátus erre azt mondta nekik: „Vigyétek el őt ti, és ítéljétek el a ti törvényeitek szerint.”

A zsidók így feleltek: „Nékünk senkit sem szabad megölnünk.”

³² Hogy beteljesedjék Jézus szava, amelyet mondott, amikor jelezte, hogy milyen halállal kell majd meghalnia. ³³ Ismét bement Pilátus a törvényházba, szólította Jézust, és mondta neki: „Te vagy a zsidók királya?”

³⁴ Jézus így felelt: „Magadtól mondod-e ezt, vagy mások beszélték neked rólam?”

³⁵ Pilátus így felelt: „Talán zsidó vagyok én? A te néped és a papi fejedelmek adtak téged az én kezembe: mit cselekedtél?”

³⁶ Jézus ezt felelte: „Az én országom nem e világból való. Ha e világból való volna az én országom, az én szolgálaim harcolnának, hogy át ne adjanak a zsidóknak. De az én országom nem innen való.”

³⁷ Pilátus ezt mondta neki: „Király vagy-e hát te csakugyan?”

Jézus így felelt: „Te mondod, hogy én király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindenki, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra.”

³⁸ Pilátus ezt mondta neki: „Mi az igazság?”

És amint ezt mondta, újra kiment a zsidókhöz, és mondta nekik: „Én nem találok benne semmi bűnt. ³⁹ Szokás pedig nálatok, hogy szabadon bocsássak nektek valakit a húsvét ünnepén:

akarjátok-e azért, hogy elbocsássam nektek a zsidók királyát?”

⁴⁰ Ekkor ismét mindnyájan kiáltozni kezdtek: „Nem ezt, hanem Barabbást.” Ez a Barabbás pedig tolvaj volt.

19

Pilátus kiszolgáltatja Jézust

¹ Akkor Pilátus elvitette Jézust, és megostoroztatta. ² A vitézek tövisből koronát fontak, a fejére tették, bíbor köntöst adtak reá, ³ és ezt mondták: „Üdvözlégy, zsidók királya!” És arcul csapdosták őt.

⁴ Majd ismét kiment Pilátus, és mondta nekik: „Íme, kihozom őt nektek, hogy értsétek meg, hogy nem találok benne semmi bűnt.” ⁵ Kiment azért Jézus a töviskoronát és a bíborköntöst viselve. És mondta nekik Pilátus: „Íme, az ember!”

⁶ Mikor meglátták őt a papi fejedelmek és a szolgák, így kiáltoztak: „Feszítsd meg, feszítsd meg!!”

Pilátus ezt mondta nekik: „Vigyétek el őt ti, és feszítsétek meg, mert én nem találok bűnt őbenne.”

⁷ A zsidók így feleltek neki: „Nekünk törvényünk van, és ami törvényünk szerint meg kell halnia, mivel Isten Fiává tette magát.”

⁸ Mikor pedig ezt a beszédet hallotta Pilátus, még inkább megrémült, ⁹ ismét bement a törvényházba, és szólt Jézusnak: „Honnan való vagy te?” De Jézus nem felelt neki. ¹⁰ Pilátus

ekkor ezt mondta neki: „Nekem nem felelsz? Nem tudod, hogy hatalmam van arra, hogy megfeszíttesselek, és hatalmam van arra, hogy szabadon bocsássalak?”

¹¹ Jézus így felelt: „Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna neked: nagyobb bűne van azért annak, aki a te kezvedbe adott engem.”

¹² Ettől fogva igyekezett Pilátus őt szabadon bocsátani, de a zsidók így kiáltoztak: „Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja: aki magát királlyá teszi, az ellene szegül a császárnak!”

¹³ Amikor pedig Pilátus meghallotta ezeket a szavakat, kihozta Jézust, és leült a bírói székbe azon a helyen, amelyet Márványkövezetnek hívtak, héberül pedig Gabbatának. ¹⁴ Akkor a húsvét péntekje volt, és mintegy hat óra.

És mondta a zsidóknak: „Íme, a ti királyotok!”

¹⁵ Azok pedig kiáltoztak: „Vidd el, vidd el, feszítsd meg őt!”

Mondta nekik Pilátus: „A ti királyotokat feszítsem meg?”

A papi fejedelmek így feleltek: „Nem királyunk van, hanem császáruunk!”

¹⁶ Akkor átadta őt nekik, hogy megfeszítsék.

Jézus megfeszítése

Átvették tehát Jézust, és elvitték. ¹⁷ És felemelve a keresztfáját, elment az úgynevezett Koponya-hegyre, amelyet héberül Golgotának hívnak, ¹⁸ ahol megfeszítették őt, és övele másik

kettőt, egyfelől és másfelől, középen pedig Jézust.

¹⁹ Pilátus pedig feliratot is készíttetett, és feltétette a keresztfára. Az írás pedig ez volt: a názáreti Jézus, a zsidók királya. ²⁰ Sokan olvasták ezt a feliratot a zsidók közül, mivel közel volt a városhoz az a hely, ahol Jézust megfeszítették, héberül, görögül és latinul volt írva. ²¹ A zsidók papi fejedelmei akkor azt mondták Pilátusnak: „Ne azt írd: A zsidók királya! - hanem ahogy ő mondta: A zsidók királya vagyok.“

²² Pilátus így felelt: „Amit megírtam, megírtam.“

²³ A vitézek pedig, amikor megfeszítették Jézust, elvették felsőruháit, és négy részre osztották, egy-egy részt mindegyik vitéznek. A köntös pedig varratlan volt, felülről végig egybeszöve.

²⁴ Ekkor azt mondták egymásnak: „Ezt ne hasítsuk el, hanem vessünk sorsot rá, kié legyen.“

Hogy beteljesedjen az Írás, amely ezt mondja: „Megosztottak ruháimon, és a köntösömre sorsot vetettek.“

A vitézek tehát ezeket tették.

²⁵ Jézus kereszttje alatt pedig ott állt anyja, és anyjának nőtestvére, Mária, a Klópás felesége és a magdalai Mária. ²⁶ Amikor Jézus meglátta, hogy ott áll az ő anyja és az a tanítvány, akit szeretett, ezt mondta az anyjának: „Asszony, íme, a te fiad!“ ²⁷ Azután ezt mondta a tanítványnak:

„Íme, a te anyád!“ És ettől az órától magához fogadta őt az a tanítvány.

Jézus halála

Mt 27,45-56; Mk 15,33-41; Lk 23,44-49

²⁸ Jézus ezek után tudva, hogy immár minden elvégeztetett, hogy beteljesedjék az Írás, ezt mondta: „Szomjazom.“ ²⁹ Volt pedig ott egy ecettel, teli edény. Egy szivacsot megtöltve ecettel izsópra téve, odavitték a szájához. ³⁰ Mikor pedig elvette Jézus az ecetet, ezt mondta: „Elvégeztetett!“ És lehajtva fejét, kibocsátotta lelkét.

³¹ A zsidók pedig, hogy a testek szombaton át ne maradjanak a keresztfán, mivel péntek volt (mert annak a szombatnak napja nagy nap volt), kérték Pilátust, hogy törjék el azoknak lábszárait, és vegyék le őket. ³² Eljöttek ekkor a vitézek, és eltörték az elsőnek lábszárait és a másikat is, akit vele együtt feszítettek meg. ³³ Amikor pedig Jézushoz értek, és látták, hogy ő már halott, nem törték el a lábszárait, ³⁴ hanem egy a vitézek közül dárdával döfte át az oldalát, és azonnal vér és víz jött ki abból. ³⁵ És aki látta, bizonyosságot tett, és igaz az ő tanúbizonyossága, és ő tudja, hogy igazat mond, hogy ti is higgyetek. ³⁶ Mert azért történtek ezek, hogy beteljesedjen az Írás: „Csontja ne töressék meg.“ ³⁷ Másutt ismét így szól az Írás: „Néznek majd arra, akit átszegeztek.“

Jézus temetése

³⁸ Ezek után az arimatiai József (aki Jézus tanítványa volt, de csak titokban, a zsidóktól való félelem miatt), megkérte Pilátust hogy levhesse Jézus testét. Pilátus megengedte. Elment tehát, és levette Jézus testét. ³⁹ Eljött Nikodémus is (aki éjszaka ment Jézushoz először), hozva mirhából és aloéból való kenetet, mintegy százfontnyit. ⁴⁰ Fogták tehát Jézus testét, lepedőkbe göngyölték illatos szerekkel együtt, amint a zsidóknál szokás temetni. ⁴¹ Azon a helyen pedig, ahol megfeszítették, volt egy kert, és a kertben egy új sír, amelybe még senkit sem helyeztek. ⁴² A zsidók péntekje miatt, mivel az a sír közel volt, abban helyezték el Jézust.

20

Az üres sír

¹ A hétnek első napján pedig korán reggel, amikor még sötét volt, odament a magdalai Mária a sírhoz, és látta, hogy a kő el van véve a sírról. ² Elfutott tehát, és elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és mondta nekik: „Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették őt!”

³ Elment tehát Péter és a másik tanítvány, és elmentek a sírhoz. ⁴ Együtt futottak mindketten: de a másik tanítvány hamar megelőzte Pétert, és előbb jutott a sírhoz, ⁵ és lehajolva látta, hogy ott vannak a lepedők, de mégsem ment be. ⁶ Nyomban utána megjött Simon Péter is, bement a sírba, és látta, hogy a lepedők ott vannak. ⁷ És a keszkenő, amely a fején volt, nem együtt van a lepedőkkel, hanem külön

összegöngyölítve egy helyen. ⁸ Akkor aztán bement a másik tanítvány is, aki először jutott a sírhoz, és látott és hitt. ⁹ Mert nem értették még az Írást, hogy fel kell támadnia a halálból. ¹⁰ A tanítványok ezután visszamentek az övéikhez.

Jézus megjelenik a magdalai Máriának

Mk 16,9

¹¹ Mária pedig kinn állt a sírnál és sírt. Amíg azonban siránkozott, behajolt a sírba, ¹² és látott két angyalt fehér ruhában ülni, egyiket fejtől, másikat lábtól, ahol Jézus teste feküdt.

¹³ Azok ezt mondták neki: „Asszony, miért sírsz?”

Azt mondta nekik: „Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették őt.” ¹⁴ És mikor ezeket mondta, hátrafordult, és látta, hogy Jézus ott áll, de nem tudta, hogy Jézus az.

¹⁵ Mondta neki Jézus: „Asszony, miért sírsz? Kit keresel?”

Ő pedig azt gondolva, hogy a kertész az, ezért azt mondta neki: „Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hová tetted, és én elviszem.”

¹⁶ Jézus ezt mondta neki: „Mária!”

Az megfordult, és ezt mondta neki: „Rab-buni!” - ami azt jelenti: Mester!

¹⁷ Jézus azt mondta neki: „Ne érints engem, mert nem mentem még fel az én Atyámhoz, hanem menj az én atyámfiaihoz, és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez és a ti Istenetekhez.”

18 Elment a magdalai Mária, hírül adva a tanítványoknak, hogy látta az Urat, és hogy ezeket mondta neki.

Jézus megjelenik tanítványainak

Mk 16,14-18; Lk 24,36-49

19 Mikor azért este lett, azon a napon, a hétnek első napján és mikor az ajtók a zsidóktól való félelem miatt zárva voltak ott, ahol egybegyültek a tanítványok, eljött Jézus, megállt középen, és ezt mondta nekik: „Békesség néktek!” 20 És ezt mondva megmutatta nekik a kezeit és az oldalát. Örvendeztek azért a tanítványok, hogy látják az Urat.

21 Ismét mondta nekik Jézus: „Békesség néktek! Amiképpen engem küldött az Atya, én is küldelek titeket.” 22 És mikor ezt mondta, rájuk lehelt, és mondta nekik: „Vegyetek Szent Lelket. 23 Akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak azoknak, akikéit megtartjátok, megtartatnak.”

Jézus és Tamás

24 Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Ikernek hívtak, nem volt ővelük, amikor eljött Jézus. 25 A többi tanítvány ezt mondta neki: „Láttuk az Urat.”

Ő pedig azt mondta nekik: „Ha nem látom a kezein a szegek helyeit, és be nem teszem ujjaimat a szegek helyébe, és kezemet be nem teszem az oldalára, semmiképpen el nem hiszem.”

26 És nyolc nap múlva ismét benn voltak a tanítványai, Tamás is ő velük volt. Noha az ajtó

zárva volt, bement Jézus, és megállt középen, és mondta: „Békesség néktek!”²⁷ Azután mondta Tamásnak: „Hozd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, és hozd ide a kezedet, és tedd az én oldalamra, és ne légy hitetlen, hanem hívő.”

²⁸ Tamás pedig így felelt: „Én Uram és én Istenem!”

²⁹ Jézus ezt mondta neki: „Mivel láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, akik nem látnak és hisznek.”

Az evangélium célja

³⁰ Sok más jelt is tett ugyan Jézus az ő tanítványai előtt, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben. ³¹ Ezek pedig azért vannak megírva, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy ezt híve, életetek legyen az ő nevében.

21

Jézus megjelenik a Tibériás-tengernél: a nagy halfogás

¹ Ezek után ismét megjelentette magát Jézus a tanítványoknak a Tibériás-tengernél. Így jelent meg: ² Együtt voltak Simon Péter és Tamás, akít Ikernek hívtak, Nátánáel, a galileai Kánából és Zebedeus fiai és mások kettő is az ő tanítványai közül. ³ Mondta nekik Simon Péter: „Elmegyek halászni.” Ők erre ezt mondták neki: „Elmegyünk mi is veled.” Elmentek, és azonnal hajóra szálltak, de azon az éjszakán nem fogtak semmit.

⁴ Mikor pedig immár reggel lett, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem ismerték meg, hogy Jézus van ott.

⁵ Jézus pedig ezt mondta: „Fiaim! Van-e valami ennivalótok?”

Így feleltek neki: „Nincsen!”

⁶ Ő pedig ezt mondta nekik: „Vessétek ki a hálót a hajónak jobb oldala felől, és találtok.” Oda vetették ki tehát, de kivonni már nem bírták a rengeteg hal miatt.

⁷ Az a tanítvány pedig, akit Jézus szeretett, így szólt Péternek: „Az Úr van ott!” Simon Péter pedig, amikor meghallotta, hogy ott van az Úr, magára vette az ingét (mert mezítelen volt), és bevetette magát a tengerbe. ⁸ A többi tanítvány pedig a hajón ment (mert nem messze voltak a parttól, hanem mintegy kétszáz könyöknyire), és kivonták a hálót a halakkal. ⁹ Amint azért a partra kiszálltak, látják, hogy parázs van ott, rajta hal és kenyér.

¹⁰ Jézus ezt mondta nekik: „Hozzatok a halakból, amelyeket most fogtatok.”

¹¹ Simon Péter beszállt, és kivonta a hálót a partra, amely tele volt nagy halakkal, százötvenhárommal, és noha ennyi volt, nem szakadozott a háló. ¹² Jézus erre azt mondta nekik: „Gyertek, ebédeljete.” A tanítványok közül pedig senki sem merte tőle megkérdezni: „Ki vagy te?” Mivelhog tudták, hogy az Úr ő. ¹³ Odament tehát Jézus, vette a kenyeret, és adta nekik; és hasonlóképpen a halat is. ¹⁴ Ekkor már

harmadszor jelent meg Jézus a tanítványainak, miután feltámadt a halálból.

Jézus kérdése Péterhez, Péter megbízatása

¹⁵ Mikor aztán megebédeltek, Jézus ezt mondta Simon Péternek: „Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem ezeknél?”

Mondta neki: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged!”

Jézus azt mondta neki: „Legeltesd az én bárányaimat!”

¹⁶ Másodszor is mondta neki: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?”

Mondta neki: „Igen, Uram, te tudod, hogy én szeretlek téged.”

Jézus ezt mondta neki: „Őrizd az én juhaimat!”

¹⁷ Harmadszor is mondta neki: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?”

Megszomorodott Péter, hogy harmadszor is mondta neki: „Szeretsz-e engem?” És mondta neki: „Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy én szeretlek téged.”

Jézus azt mondta neki: „Legeltesd az én juhaimat! ¹⁸ Bizony, bizony mondom néked, amikor ifjabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartál, mikor pedig megöregszel, kinyújtod a kezedet, más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarod.” ¹⁹ Ezt pedig azért mondta, hogy jelezze, milyen halállal dicsőíti majd meg az Istent. És ezt mondva, így szólt hozzá: „Kövess engem!”

Jézus szava Péter és a szeretett tanítvány sorsáról

²⁰ Péter pedig megfordulva, látja, hogy követi az a tanítvány, akit szeretett Jézus, aki a vacsora közben is az ő keblén nyugodott, és mondta: „Uram! Ki az, aki elárul téged?” ²¹ Őt látva Péter, mondta Jézusnak: „Uram, ezzel pedig mi lesz?”

²² Jézus ezt mondta neki: „Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem!” ²³ Elterjedt tehát e beszéd az atyafiak között, hogy az a tanítvány nem hal meg. Pedig Jézus nem azt mondta neki, hogy nem hal meg, hanem ezt: „Ha akarom, hogy megmaradjon, amíg eljövök, mi közöd hozzá?”

Az evangélium írója. Befejezés

²⁴ Ez az a tanítvány, aki bizonyóságot tesz ezekről, és aki megírta ezeket, és tudjuk, hogy az ő bizonyágtétele igaz.

²⁵ De van sok egyéb is, amiket Jézus cselekedett, amelyeket, ha egyenként megírnák, úgy vélem, hogy maga a világ sem fogadhatná be a könyveket, amelyeket megírtak. Ámen.

Biblica® Nyitott Újszövetség: élet, igazság és világosság

Hungarian: Biblica® Nyitott Újszövetség: élet, igazság és világosság (New Testament) of Hungary

copyright © 2021 Biblica, Inc.

Language: Magyar

Contributor: Biblica, Inc.

This work is made available under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License (CC BY-SA). To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0> or send a letter to Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, USA.

Biblica® is a trademark registered by Biblica, Inc., and use of the Biblica® trademark requires the written permission of Biblica, Inc. Under the terms of the CC BY-SA license, you may copy and redistribute this unmodified work as long as you keep the Biblica® trademark intact. If you modify a copy or translate this work, thereby creating a derivative work, you must remove the Biblica® trademark. On the derivative work, you must indicate what changes you have made and attribute the work as follows: "The original work by Biblica, Inc. is available for free at www.biblica.com and open.bible."

Notice of copyright must appear on the title or copyright page of the work as follows:

Nyitott Újszövetség: élet, igazság és világosság™

Copyright © 2003 by Biblica, Inc.

Biblica® Open Hungarian New Testament: Life, Truth and Light™

Copyright © 2003 by Biblica, Inc.

A "Biblica" egy, az USA Szabadalmi és Védjegy Hivatala által bejegyzett névjegy a Biblica, Inc. tulajdona. Felhasználása engedéllyel történt.

"Biblica" is a trademark registered in the United States Patent and Trademark Office by Biblica, Inc. Used with permission.

You must also make your derivative work available under the same license (CC BY-SA).

If you would like to notify Biblica, Inc. regarding your translation of this work, please contact us at <https://open.bible/contact-us>.

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution Share-Alike license 4.0.

You have permission to share and redistribute this Bible translation in any format and to make reasonable revisions and adaptations of this translation, provided that:

You include the above copyright and source information.

If you make any changes to the text, you must indicate that you did so in a way that makes it clear that the original licensor is not necessarily endorsing your changes.

If you redistribute this text, you must distribute your contributions under the same license as the original.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

Note that in addition to the rules above, revising and adapting God's Word involves a great responsibility to be true to God's Word. See Revelation 22:18-19.

2021-11-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 21 Feb 2024 from source files dated 29 Jan 2022
e6e1ced0-ac02-54fc-9458-ebc4c89f72c7